

מדינת ישראל

משרד הממשלה

תיק מס' 81/1/18

משרד

סינואקול

ישיבת הועדה - סדרה א - פרוטוקול מיום 26 ביולי 1995

סדרה א'

מחלקה

תיק מס' 81/1/18

0007kw4

שם תיק: ועדת כהן-קדמי בענין ילדי תימן - פרוטוקול משיבות הועדה -סדרה א - פרוטוקול מיום מזהה פיוז: 9733/18-ג

מזהה פריט 0007kw4

כתובת: 2-109-3-6-5 תאריך הדפסה 05/07/2016

ועדת הקידום	195
העלום של תיק	195
ענין פרשת	195
ועלי תימן	195

פרוטוקול שירותי משרד 1993 בע"מ

בן יהודה 2, ירושלים טל: 02-234851, 02-248537 החשמונאים 100, תל אביב, טל: 03-5626105

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26/7/95

חברי הוועדה:

יו"ר - שופט בדימוס - יהודה כהן.
חברה בוועדה - שופטת בדימוס - דליה קובל
חבר בוועדה - אלוף במילואים - דוד מימון

מיגוון שירותי פרוטוקול

- * רישום פרוטוקולים בוועידות, בורריות, בתי משפט
- * הקלטות ופיענוח סרטים וקסטות
- * תירגומים מקצועיים בכל השפות
- * אספקת כח אדם מקצועי משרדי וטכני
- * הדפסות על מחשב
- * הדפסות על לייזר

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 26/7/95

חברי הוועדה:

יו"ר - שופט בדימוס - יהודה כהן.
 חברה בוועדה - שופטת בדימוס - זליה קובל
 חבר בוועדה - אלוף במילואים - דוד מימון

היו"ר: אני פותח את ישיבת הוועדה היום 26.7.95. ונשמע את התיק של זכריה רחמים, מספר 177/95.

תיק מס' 177/95 - מעיד מר זכריה רחמים

היו"ר: אתה מר זכריה רחמים?

זכריה רחמים: כן.

היו"ר: טוב, מה שהמצאת לנו לתיק זה רק את רצונך להעיד. פרטים

נוספים ואתה מתבקש לתת את כל הפרטים, מדובר באחות שלך?

כרמלה,

זכריה רחמים: קיזח.

היו"ר: מה פירוש השם השני שהוא לא דומה לשם המשפחה שלך.

זכריה רחמים: אני אסביר את זה במהלך העדות

היו"ר: בבקשה.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

זכריה רחמים: ב-31.12.48 אמי עלתה עם אחותי כרמלה, במטוס לישראל,

היו"ר: מה שם אימך בבקשה?

זכריה רחמים: דבורה.

כ.ה. קובל: דבורה רחמים?

זכריה רחמים: דבורה זכריה. אז היה קיזח.

היו"ר: כאשר היא עלתה שמה היה קיזח?

זכריה רחמים: כן

היו"ר: ושינתה את השם לרחמים כאן בארץ,

זכריה רחמים: לזכריה זה שונה פה בארץ,

היו"ר: כן בבקשה,

זכריה רחמים: כשהגיעה למחנה עולים בעתלית, היא שוכנה שם באיזה

אוחל וקיבלה תלוישים לאוכל, אחיות באו שם לאוחל וביקשו

את הילדה לבית תינוקות ואמרו שהיא תלך לעבוד. מאחר והיא

לא הסכימה, היה דין ודברים, הבת כנראה כשבוע שבועיים

ואז הם החליטו שהם לוקחים לה את התלוישים של האוכל וכך

היא נשארה כשבוע ללא תלוישים עד שהגיעה למצב שהיא גוועת

ברעב היא והילדה ואז היא הגיעה איתם לחסכם מחודש שהיא

תימסור את הילדה בתנאי שהיא תישן איתה בלילה. לאחר

כשבועיים,

היו"ר: הם מילאו אחרי החסכם?

זכריה רחמים: כן. באותו שלב כן. לאחר כשבועיים היו הרבה ילדים

שם, ויום אחד הם העלו את כל הילדים כולל האימהות

לאוטובוס ולקחו אותם לירושלים. הגיעו לירושלים ולקחו את

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

הילדים לבית תינוקות עם האימחות, השאירו אותם שם ואמרו,

היו"ר: סליחה, אתה יודע לאיזה בית תינוקות?

זכריה רחמים: אני לא בטוח כל כך אבל נדמה לי שהיה בית תינוקות כזה באזור רחביה זה מן מעון כזה שחיוס הוא כבר לא. זה לאחר התחקות שלי אישית אבל זה לא מידיעה של ההורים שלי. כי הם לא הכירו אז את הארץ גם.

היו"ר: סליחה, האמא בחיים?

זכריה רחמים: כן. אבי כבר שלח גם כן זימון לפה, אני מקווה שהוא יוזמן גם כן לעדות. לאחר שהם שחו קצת במקום לקחו את כל האימחות לבית מלון פה במרכז העיר ואמרו להם שבבוקר יחזירו אותם לילדים, בבוקר אכן הביאו אוטובוס, אבל כשהם ירדו הם ראו שהם בעתלית. במרץ '49 אבי עלה לארץ, ולאחר כשבועיים עד חודש פנו שם למשפחות ואמרו מי שרוצה לראות את הילד, נציג אחד מכל משפחה או אבא או אמא מוזמן לעלות לאוטובוס. ההורים החליטו שהאמא תיסע הם הגיעו לירושלים, היא ראתה את הילדה בריאה ושלמה, ולאחר מכן החזירו אותם לעתלית, מספר ימים לאחר מכן הודיעו להם שהיא נפטרה, ניסו לברר היכן הגווייה, תעודת פטירה לא נתנו כלום, אבי התחיל לנסות לאתר לא הצליח, בשנת '69 קמה ועדת בחלול שלחו שם אנשים במדי שוטרים לאבי הביתה לנחריה, הם לקחו שם את כל התעודות, תעודת עולה, של האבא של האמא של הילדה של הסבתא של אחות של האבא, כל מה שהיה שם. דרכון כל מה שהיה. והם הבטיחו שהם יחזירו את זה לאחר הבדיקה. עד היום זה לא הוחזר. באמצע שנות ה-70 ועדת בחלול שלחה

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

מכתב לאבי ובו היא הודיעה שכרמלה היתה חיה עד שנת '57 ואז היא מתה בפעם השנייה, נתנו שם גוש חלקה קבר, וקברו אותה בהר הזיתים, כאשר הר הזיתים באותו זמן היה בשליטת הירדנים. משמע מכך,

כ.ה. מימון: ב-70 לא היה,

זכריה רחמים: ב-'57. משמע מכך שהכל היה בלוף זהו. עד היום. אין.

כ.ה. מימון: אותו מכתב של ועדת בחלול,

זכריה רחמים: אותו מכתב של ועדת בחלול היה אצל אבי כנראה שהוא

חתיאש, הוא הראה לי אותו אני קראתי אותו, ב-79 הוא

עדיין היה כי אני קראתי אותו והנחנו אותו במגירה שם

בארון. ייתכן והוא עשה שם סדר וזרק הרבה מסמכים. אבל

כפי שהבנתי מאנשים פה בחוץ שהמכתב הזה אכן נמצא והם

יכולים להשיג אותו אבל זה נמצא כנראה אצל הרב עוזי

משולם ואם יתנו לו אפשרות אז הוא יכול להביא מסמכים

ולדבר, זאת אומרת מרגע זה לחיום המדינה לא מוכנה לפתוח

את התיקים. לא את תיקי האימוץ ולא שום תיק אחר, לאן

נעלמו הילדים, לדבריו, יש אצלו חומר אם אכן יש אצלו

חומר אז אני מבקש לתת אפשרות כדי שפשוט נוכל לדעת איפה

הילדה איפה הילדים אם בכלל. זה מקרה אחד.

מקרה שני -

חיו"ר: תסלח לי, מה שם הפרטי של אימך?

זכריה רחמים: השם הפרטי של אימי זה דבורה כיום זכריה, או. אני

חבטחתי שאני אחזור לשם, המשפחה או הכינוי יותר נכון, כי

בתימן לא היה משפחה היה כינוי היה קיזח. למה? אני לא

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

יודע, זה אפשר לשאול את אבא שלי כשהוא יעיד אם הוא יודע, אבל לאחר שהוא עלה לארץ והילדה כבר נלקחה והודיעו שהיא נפטרה, מאז העליה וזה מקרה שאני חייב לציין אותו, עד שהם קיבלו תעודת זהות ביד לקח כשנתיים וחצי זה לא מובן לי למה. זאת 'זומרת שגם היום אם אני מנסה לאתר במשרד הפנים,

כ.ה. מימון: תעודת זהות, אבל תעודת עולה היתה להם?

זכריה רחמים: לקחו את הכל.

כ.ה. מימון: לא לא, אתה אמרת שהם קיבלו תעודת זהות רק שנתיים

אחרי שהגיעו לארץ אבל במקום הם קיבלו תעודת עולה?

זכריה רחמים: במחנה האשד. במחנה האשד הם היו עם תעודות שלהם

בודאי, מהממשל האנגלי שם.

כ.ה. מימון: לא לא. אני מתכוון תעודת עולה של הסוכנות?

זכריה רחמים: היא היתה להם.

כ.ה. מימון: היתה להם.

זכריה רחמים: כן אבל זה נלקח,

כ.ה. מימון: בסדר זה אמרת לנו כן,

זכריה רחמים: אחרי שהם קיבלו תעודת זהות או לפני אני כבר לא

זוכר, זה אני צריך לשאול את אבי, הם פנו לאבי שישנה את

שם המשפחה. הוא שאל למה? למה אני צריך לשנות שם משפחה?

ככה נולדתי ככה אמות. אז אמרו לו: תראה, זה מבלבל, זה

לא מתאים צריך לעברת אותו. הוא התנגד. ואז הם התחילו

לתת לו שיקים, אז היה דחק אז כל פעם על שם אחר פעם גוזח

פעם גיזה פעם קיזה פעם זה, וכשהיה מגיע לבנק היו עושים

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

לו בעיות ואז לא היה יכול לקבל את המשכורת עד שהולך לחתום הלוך חזור, כנראה שהוא התיאש כבר מהמקרה, מהסיפור ואז הוא החליט שהוא יהפוך את זה לזכריה על שם חסבא יחיא. ואז זה נחפך לזכריה מאז.

כ.ה. מימון: רציתי לשאול זיתך כשהאמא הגיעה לירושלים בפעם האחרונה לראות את התינוקת, את האחות, היא היתה בריאה? זכריה רחמים: בריאה שלמה היא שיחקה איתה היא ראתה אותה הכל מלא. יתירה מכך, מהעדות של אמי, כשהיא נסעה לחפש את הילדה ואמרו לה שהיא מתה אז היא הגיעה, היא שאלה איפה? אז חראו לה שם בית הקברות, היא היתה בוכיה והלכה לבית הקברות והיה שם השומר שם בשער והוא אמר לה גברת למה את בוכה? והיא אמרה לו, תראה לקחו את הילדה אמרו שהיא מתה וקברו אותה פה לפני יומיים שלושה, אני יודע, אז הוא אמר לה תראי גברת כבר חודשיים או שלושה חודשים לא קברו פה לא ילד לא ילדה לא זקן לא זקנה, לא תינוק, לא תינוקת, תלכי לשם תחפשי אותה.

חיו"ר: לשם איפה?

זכריה רחמים: לבית תינוקות הזה.

חיו"ר: אני מעוניין בכמה פרטים שאינני יודע אם אתה קיבלת מאימך,

איזה בית קברות זה היה שאמרו להם?

זכריה רחמים: אינני יודע.

חיו"ר: מי בכלל הפנה אותה לבית הקברות?

זכריה רחמים: באותו המקום שהיא שם מופיעה, האחיות שם,

חיו"ר: בבית התינוקות בירושלים?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

זכריה רחמים: פה בירושלים, אז אמרו לה,
 היו"ר: האם היא אמרה לך אם היא זוכרת שמות של מי מהאחיות.
 זכריה רחמים: בודאי שלא.
 היו"ר: אפילו לא את המקום בדיוק של בית התינוקות, רק שזה היה
 ברחביה,
 זכריה רחמים: לקחו אותם באוטובוס מעתלית יותר מזה היא לא יודעת,
 כי אז בקושי היא דיברה את האנגלית, אבל היא באה שוב
 תמיד באוטובוס של מחנה העולים?
 היו"ר: היא לא באה באוטובוס לבד ומצאה את בית התינוקות?
 זכריה רחמים: כשהם באו בפעם השניה אתה מתכוון?
 היו"ר: כן.
 זכריה רחמים: זה אני לא יודע. אני מקווה שהיא תבוא להעיד אז
 יהיה אפשר לשאול אותה.
 כ.ה. מימון: למה היא לא באה להעיד איתך?
 זכריה רחמים: כי אני חיפשתי את הועדה במשך כחודש וחצי ולא
 הצלחתי לדעת איפה אתם בכלל יושבים,
 כ.ה. מימון: נו אבל ידעת כשבאת,
 זכריה רחמים: ידעתי במקרה לפני שבוע, ומצאתי בבית המשפט השלום
 קטע של עיתון של הרב משולם והיה רשום שם טלפונים
 התקשרתי לאותם טלפונים ואמרו לי שזה פה אז באתי לפה
 הגשתי פה את המכתב בינתיים התקשרתי לאבי ואמרתי לו
 שהועדה יושבת פה התקשרתי גם לחמותי אמרתי שהועדה יושבת
 פה, התקשרתי לעוד כמה משפחות והודעתי שהועדה יושבת פה,
 ככה פשוט מאוד לא הייתי יכול להגיע לועדה כי אני לא
 יודע איפה היא יושבת

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

חיו"ר: עכשיו יש לי שאלה, לאביך יש עוד מידע שאתה לא מסרת לנו? מה הסיבה שהוא רוצה להופיע בנוסף לך, אנחנו מוכנים לשמוע כל מי שרוצה להופיע אם יש לו משהו להוסיף, אבל אין תועלת אם יש נגיד חמישה בני משפחה וכולם יבואו ויגידו את אותם הדברים: אני שואל אותך אם אתה חושב שהוא, **זכריה רחמים:** ייתכן אינני יודע,

חיו"ר: או רק לתת לו אפשרות לשפוך את ליבו?

זכריה רחמים: כבוד השופט הוא גר בנחריה אני גר פה במעלה אדומים אינני יודע. אני מתראח איתו פעם בשנה, פעמיים בשנה זה לא אותו דבר. מה שכן אני יכול לתת על עוד משפחות, אני יכול לתת על עוד משפחות שלהן נעלמו ילדים ומשפחה אחת או שתי משפחות שהילדים אכן נמצאו אבל לא נותנים להם להתראות איתם. אחת מהם זה תמר אפרים ברחוב קיבוץ גלויות נחריה, ועוד משפחה בבית שאן שהיא מצאה את אחיה בקיבוץ עין חרוד, היא היתה עובדת שם, היא ראתה את הילד שהוא בכלל לא מתאים שם בסביבה היא היתה מתבוננת בו והיא ראתה שהוא דומה לשטנץ של המשפחה.

חיו"ר: היא מכירה את המשפחה?

זכריה רחמים: אחיה. אז הם ניגשו והיה סיפור גדול הם עשו אח"כ בדיקת רקמות ואכן הוכח שזה אחיה,

כ.ה. מימון: למה שהיא לא תבוא להעיד פה?

זכריה רחמים: אני מסרתי את הפרטים כדי שיבואו, עוד כמה משפחות יש גם משפחה גרה פה בבית ישראל שאחד האחים גר ברמות וחשני גר במעלה אדומים שזוג תאומים שהיה גם כן בבית

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

תינוקות פה בירושלים, הם היו פה בירושלים באוהלים, בלילה האם הרגישה קצת משחו לא בסדר העירה את בעלה רצו לשם היא ראתה ששני הילדים שלח על ידי שני זוגות שמצטלמים איתם ואז היא ניגשה וחספה, חטפה את הילדים, ואז אמרו לה, איך את מתנהגת כמו חיה? אז היא אומרת חיה לא חיה, הילדים לא פה, הילדים באוהל. שם יש מקום ואכן הם ניצלו בגלל זה.

כ.ה. קובל: אולי תמסור את פרטיכם. את פרטי המשפחה הזאת .

זכריה רחמים: כן. גיאת. גיאת יאיר,

היו"ר: לא, אני מציע מכיוון שחשכת לך הרבה דברים לכתוב פה בבקשה אולי לפחות תמסור לנו רשימה בכתב של כל המקרים האלה, השמות עד כמה שחם ידועים לך וגם כתובות אם ידוע לך כתובות, טלפון, אז תואיל לעשות רשימה ולמסור אותה למזכירות ולהגיד שזה קשור לתיק 177/95.

זכריה רחמים: בסדר, סליחה. יש כאלה שנחטפו ילדים, כמו בנחריה יש שם עוד אחד אבל הוא, ויש פה גם כן פה בירושלים תאומים נחטפו, אמנם לא תימנים, עירקיים, אבל הוא כבר התייאש הוא לא מוכן לפתוח תיבת פנדורה. זאת אומרת אותם אנשים לא מוכנים לפתוח תיבת פנדורה. לעומת זה יש ילדים כמו בנחריה שאני יודע, שחם אצל משפחות ממוצא אירופי, הם לבנים ואלה שחורים, זאת אומרת אין בכלל, הם יודעים שחם מאומצים הם מקבלים את כל הטיפול המסור, אבל החורים, הם לא יודעים מי החורים.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמםשל ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954ישיבה מיום 26 ביולי 1995

היו"ר: תראה אנחנו לא נלך לחפש עוד הורים ועוד הורים שקרו להם דברים כאלה אנחנו מוכנים לשמוע כל אחד שרוצה לבוא שהוא יפנה אלינו. כי מה שאנחנו שומעים סיפורים דומים לצערנו מצערים, אבל אם אנשים התייאשו אז אנחנו לא יכולים לדעת אם הם התייאשו מחורר אמצעים למצוא את הילדים או אולי קיבלו עליהם את הדין מסיבה זו או אחרת שאנחנו לא יודעים אותה. הטוב ביותר מצידנו זה שכל מי שיש לו סיפור כזה או טענה והוא רוצה להביא אותו בפני הועדה שהוא יפנה. או שתיתן לנו רשימה ואנחנו נשקול אם להזמין אותם או לא.

זכריה רחמים: חלק מהאנשים כבר התקשרו גם דיברו כבר עם הועדה הם ישלחו גם מכתבים ואני בכל מקרה, אשב בבית ואכין את הרשימה ואני אגיש אותה למזכירות.

כ.ה. מימון: או. קי. בסדר.

כ.ה. קובל: כן יש לי שאלה נוספת. אחרי שקיבלת את המידע מועדת בחלול, לגבי מועד פטירתה ואתה אמרת בשניה, של כרמלה וחמקום שבו היא קבורה לפי המידע הזה בהר הזיתים בשנת '57 גוש וחלקה כך וכך, כשנתאפשר הדבר האם אתה עלית להר הזיתים כדי לראות מה רשום שם במקום הזה בחלקה הזאת ובמספר הגוש הזה?

זכריה רחמים: בודאי שלא.

כ.ה. קובל: לא עלית לשם?

זכריה רחמים: לא. אני אגיד לך גם למה. כי כשאת רואה שהמידע הוא פשוט מאוד מידע שקרי כי לא יכול להיות שמדינת ישראל תיקח גוויה תעבור את הגבול של ירדן,

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

כ.ח. קובל: את הנימוק הזה שלך אני מבינה. כן.
 זכריה רחמים: פשוט אין טעם.
 היו"ר: טוב, אנחנו מודים לך תודה רבה.

תיק מס' 95/95 - מעידה הגברת בכר ג'קלין

היו"ר: אנחנו נשמע עכשיו את גברת ג'קלין בכר בתיק 95/95. כן
 בבקשה.

ג'קלין בכר: הייתי אז בת 7 כשעלינו ארצה, לקחו אותנו לבית,
 היו"ר: רגע, את מאשרת את התאריך שב-3.9.48?
 ג'קלין בכר: התאריכים מעורפלים קצת כי אני בכל זאת הייתי ילדה
 קטנה,

היו"ר: טוב רגע אחד, התאריך שנתת פה את אומרת שהוא משוער, אבל
 זה בערך הזמן שהגעתם,

ג'קלין בכר: השנה היא שנת '48 ויש לי תעודת עולה והוא גם רשום
 בתעודת עולה.

היו"ר: טוב בסדר, אני רק רוצה בערך לדעת את השנה.

ג'קלין בכר: כן כן, השנה היא '48,

היו"ר: כי מעניין אותנו לדעת בקשר למי היו האנשים שטיפלו
 בעולים באותה שנה, יכול להיות שחתלפו בשנים אחרות. אז
 עליתם מאלג'יר וחובאתם לבית עולים בפרדס חנה.

ג'קלין בכר: נכון.

היו"ר: ובסוף שנת '48,

ג'קלין בכר: בערך בנובמבר בין 17 ל-19 לנובמבר אמי נלקחה לבית
 חולים בחדרה שם היא ילדה את אחי ואחרי מספר ימים אמרו
 לה שהוא חולה,

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

היו"ר: אחיך ניתן לו השם מרדכי.

ג'קלין בכר: נכון. שהוא גם רשום בתעודה.

היו"ר: בסדר.

ג'קלין בכר: ואז, אמא שלי בזמנו היתה מטופלת ב-4 ילדים נוספים

אבא שלי היה לפני ששלינו ארצה במחנה אימונים של ההגנה,

במ... אבל הוא עלה איתנו אבל הוא היה מנותק מאיתנו חלק

מחזמן.

היו"ר: בארץ?

ג'קלין בכר: בארץ.

ג'קלין בכר: אנחנו היינו אצל קרובי משפחה שעלו קודם לכן, ואז

אמי מדי פעם לסירוגין בין שבוע לשבועיים היתה נוסעת

לחדרה לבית חולים בחדרה לבקר את אחי שנולד, וכל פעם

אמרו לה, יום אחד במשך ארבעה חודשים שהיא נסעה

לחדרה אמרו לה שהילד הועבר לעפולה, עכשיו, כשהיא נסעה

לשני הבתי חולים תמיד היא היתה בלווית שכנה שדיברה

צרפתית שהיתה ממוצא רומני שהיא דיברה צרפתית והיא היתה

מתרגמת בין צרפתית לאידיש או לרומנית. בין צוות העובדים

לאמא שלי,

היו"ר: האם אפשר להסיק מזה שהאחיות או אנשי הצוות היו רומנים?

או שזה למקרה שמישהו מהם,

ג'קלין בכר: לא לא לא, בדרך כלל הם דיברו אידיש כך כמו שאני

זוכרת שדיברו בבית, השכנה שלנו היתה מתרגמת לה. דרך אגב

כל החוצאות וזה היה מרחק עצום הן היו יוצאות ב-6.00

בבוקר ב-5.00 בבוקר וחוזרות ב-22.00 וב-12.00 בלילה כי

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

זה לא היה מה שהיום יש. ובאחת הפעמים היא נסעה שום דבר
 לבית חולים,

היו"ר: בעפולה?

ג'קלין בכר: בחדרה ואחר כך אמרו לה שהוא הועבר לעפולה, כשהיא
 המשיכה לעפולה, אני לא יודעת אני לא זוכרת אם זה היה
 באותו יום או בפעם אחרת אמרו לה שהילד נפטר ואז היא
 אמרה: איפה יש תעודה, איפה הקבר איפה זה, הם לא מסרו לה
 שום דבר הם אמרו שילד בגיל כזה לא קוברים ו,

היו"ר: לא קוברים?

ג'קלין בכר: ככה היתה התשובה. עכשיו, יש לי משחו לחוסיף שאני לא
 ציינתי במכתב, אנחנו תקופה ארוכה קיבלנו חבילות מארצות
 חברית. חבילות בלווית מכתבים, שאת המכתבים היה קורא
 דודי שהוא שלט בשפה האנגלית, וזה היה חבילות שהכילו
 דברי אוכל, דברי מזון, באחד המכתבים אותה משפחה ששלחה
 את המכתבים שאלה למספר הנעליים שאנחנו נועלים זאת אומרת
 שארבעת הילדים האחרים נועלים, ואז זה הכל היה בתום לב,
 האנשים האלה, זאת אומרת אבי זכרונו לברכה ואמי שתיבדל
 לחיים ארוכים היו אנשים תמימים חסרי שפה, חסרי יכולת
 ועם רצון טוב לבנות את המדינה. ובאחד המכתבים כמו
 ציינתי קודם ביקשו מאיתנו, ביקשו מהחורים את מספר
 הנעלים שלנו ובתום לב החורים שלחו והגיע יום אחד בהיר
 איזה הודעה מהדואר שלבוא, אנחנו גרנו בגבעת עליה שזה אז
 היה נקרא ג'בליה שזה בין יפו לבת ים, ואמא שלי קיבלה את
 ההודעה לבוא לקחת חבילה מבית רומנו שזה ביפו תל אביב,

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

וכשהיא הופיעה בבית הדואר הזה בבית רומנו אמרו לה
 גבירתי, אין חבילה כזאתי זה לא קיים זה טעות ומאז לא
 שמענו כלום, ושוב פעם אני הייתי מאוד קטנה ובמשך השנים
 קראתי בעיתונים על כל הסיפור הזה של ילדי תימן וקישרתי
 את זה עם הסיפור שלנו. יום אחד בהיר אני פניתי
 לעיתונאית בעיתון מעריב והיא לקחה את הענין לידיים, זה
 הרבה מאוד שנים ואחרי שלושה ארבעה חודשים היא אמרה לי
 ג'קלין אני חושבת שתרדי מהעסק כי לוחצים עלי וזהו,

היו"ר: היא לא אמרה מי לוחץ,

ג'קלין בכר: לא, היא לא אמרה.

היו"ר: יש לך את שם העיתונאית?

ג'קלין בכר: לא. זה היה בעיתון מעריב.

היו"ר: יש לך אולי קטע מהעיתון.

ג'קלין בכר: יש לי חברה שעובדת בעיתון מעריב אולי אולי אני אאתר
 את שמה של אותה עיתונאית אם היא גם לא תרצה אני גם אכבד
 את רצונה.

כ.ה. מימון: תראי ג'קלין מה שסיפרת פה, דברים מעניינים השאלה
 אם יש לך,

ג'קלין בכר: אני רק רוצה לציין שאחי היה לפי הסיפורים של אמי,
 שאחי היה ילד בהיר עם עיניים בחירות ואם הוא באמת, אם
 באמת קנו אותו אנשים או אני לא יודעת מה שעשו איתו הוא
 היום כנראה אם הוא חי היום, הוא צריך להיות היום
 בארצות הברית.

כ.ה. מימון: השאלה אם אתם יכולים,

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

ג'קלין בכר: אנחנו לא ראינו אותו, אני לא ראיתי אותו,
 כ.ה. מימון: קטע מהמכתב הזה אולי לבדוק כתובת איזחשחם נתונים
 נוספים,

ג'קלין בכר: אין לנו שום דבר,

כ.ה. מימון: אין שום דבר,

ג'קלין בכר: לא. אני יכולה להתקרב ולהראות לכם מה שיש בידי,

כ.ה. מימון: זה יש לנו. את כל תעודות העולה יש לנו את הצילומים
 האלה, ואם תעשו חיפוש בבית לא תמצאו, לאחר שעל פי מזכר

כל הניירת זה מה שמצאתי,

כ.ה. מימון: זה יש לנו תעודות עולה

ג'קלין בכר: יש לנו אח נוסף שקוראים לו מרדכי,

כ.ה. מימון: אה אחרי?

ג'קלין בכר: כן.

כ.ה. מימון: לאבא קראו אבו יוסף?

ג'קלין בכר: נכון.

כ.ה. מימון: למה הבן הבכור הוא יוסף?

ג'קלין בכר: לא. אני הבכורה.

כ.ה. מימון: אבל אחרייך הבן הוא יוסף.

ג'קלין בכר: לא, אנחנו שלוש בנות ואחר כך, לאבי קראו יוסף אז

איך יכול להיות שלאחי יקראו יוסף?

כ.ה. מימון: בדרך כלל נותנים שם לאבא "אבו" אבא של יוסף, לאבי

קראו יוסף אז איך יכול להיות שלאחי יקראו יוסף.

ג'קלין בכר: שם המשפחה שלנו היה אבו, ושם האב יוסף.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

כ.ה. מימון: אה, זה לא אבו יוסף. זה יוסף אבו. ובכר זה שם משפחה שלך?

ג'קלין בכר: כן שלאחר נשואי,

כ.ה. מימון: זאת אומרת שם הילד, התינוק היה בעצם מרדכי אבו. ג'קלין בכר: כן.

היו"ר: אני פשוט רוצה לדלות ממך את הפרוצדורה שהיתה לגבי עולים, כי אנחנו שמענו על עולים שקיבלו תעודת עולה עוד בתימן למשל, זה לא נוגע לכם, או עולים שקיבלו את תעודת העולה ברידתם מהמטוס, אבל פה אני רואה שהתעודה ניתנה לכם בעפולה לא?

ג'קלין בכר: תעודת עולה ניתנה

כ.ה. מימון: יש חותמת של תל אביב.

ג'קלין בכר: התעודה ניתנה לנו בתל אביב,

כ.ה. מימון: 29.5.49 שזה סמוך, זה מיד שבועיים אחרי שהגעתם לארץ,

ג'קלין בכר: אנחנו הגענו לארץ בספטמבר ב-3 לספטמבר '48,

היו"ר: כן. בכל אופן אחיך שנולד בסוף '48 כנראה רשום בתעודה שהיא ניתנה כ-5 חודשים אחרי שהוא נולד. ואת אולי יכולה לשאול את אימך, אנחנו רוצים רק שאלה או שתיים שנוגעים לעדות שלך, אם היא יודעת, אם היא מכירה אם היא זוכרת אם היא יכולה לזכור שם של מישהו מהאנשים שעסקו בטיפול בעולים בין בפרדס חנה בין בבית חולים בחדרה ובין בבית החולים בעפולה, אחיות, רופאים, פקידות סעד, מישהו,

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

ג'קלין בכר: אחרי כל כך הרבה תלאות, וכל כך הרבה מחלות, כל כך הרבה אבידות אמי לא תזכור שם.

היו"ר: טוב אני לא,

ג'קלין בכר: לא. אני מבינה אותך אבל אני,

היו"ר: אנחנו נתקלים בזה כל הזמן אבל אנחנו מנסים כל פעם אולי איזה שם יצוץ,

ג'קלין בכר: אולי היא היתה פעם כשהתעוררנו מאוחר מדי וכמובן ברשויות שעשו את מה שעשו.

היו"ר: אבל מתי אתם עזבתם את בית העולים בפרדס חנה?

ג'קלין בכר: אחרי חודשיים וחצי,

היו"ר: כן, בואי, שהיא תיגש.

כ.ה. קובל: אולי קודם תציג את עצמה כדי שנדע בפרוטוקול מי דובר.

הגב' מרים אבו: שמי אבו מרים. הגעתי לארץ ב-3 לספטמבר '48

הייתי בהריון כמה חודשים, בחודש שמיני תשיעי, קיבלתי

כאבים, אז רצה לקחת אותי זכרונו לברכה בעלי, לבית חולים

אמרתי, יש עוד זמן זה לא כאבים של לידה. אחרי שבוע עוד

קיבלתי כאבים לקח אותי, הלכתי, לקח אותי לחדרה, אחרי

חדרה בדקו אותי, לא קיבלו אותי נתנו לי חדר עם העולים,

מיטה עם העולים, בחדר עולים, אז אני נשארתי שמה איזה

שבועיים, התייאשתי לא יכולתי לחשאר שמה, כשבעלי בא לבקר

אותי כל יום אמרתי לו: אני לא יכולה לחשאר פה, מתי

שיחה לי כאבים אני באה, יש אנשים שיכולים לחביא אותי

עם מכונית, אחת שתיים אני יכולה להגיע,

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

היו"ר: טוב תראי, אנחנו לא זקוקים לכל הפרטים, ילדת בחדרה מתי ילדת בחדרה?

מרים אבו: בבקשה

היו"ר: מתי ילדת בחדרה?

מרים אבו: נדמה לי, אני הייתי רדומה נדמה לי ב-10 לחודש, לנובמבר. והייתי רדומה משעה ארבע וחצי שהייתי בחדר לידה עד שלוש הייתי בחדר לידה.

היו"ר: את ילדת את הבן מרדכי?

מרים אבו: כן.

היו"ר: כמה זמן נשארת בבית החולים, שמונה ימים, אני אשאל אותך,

מרים אבו: לא לא סליחה, שבועיים. שבועיים.

היו"ר: טוב שבועיים כן. בסדר. אני אשאל אותך - אחרי שבועיים נתנו לך לקחת את הילד שלך?

מרים אבו: לא. אמרו לי שהוא עייף. בעלי ביקש לעשות לו ברית אחרי שבוע, אחרי 8 ימים,

היו"ר: כן עשו לו ברית,

מרים אבו: לא, סליחה, אמרו לו שהוא עייף, שבוע הבא תעשה. עשינו כמו שהם אמרו. אחר כך כשעשינו ברית אומרים לי עכשיו את יכולה ללכת הביתה. אמרתי לחם, מה עם הילד? לא. נשלח אותו לעפולה הוא חולה.

היו"ר: רגע אחד רגע אחד, כאשר את אומרת שאמרו לך שהוא עייף חכוונה היא שהוא חולה או סתם עייף מה זה עייף?

מרים אבו: למח אם נתנו לי כדורים,

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

היו"ר: מה זה עייף? בערבית עייף תעבאן זה חולה.

מרים אבו: תעבאן זה תעבאן, אבל מרוב שנתנו לי את הכדורים בשביל ללדת מחר אז יכול להיות זה השפיע על הילד. אז אחרי 5 ימים נתנו לי אותו להניק. הביאו רופא ספשייל אם יכולים לתת לי אותו להניק אותו, אחרי שהנקתי אותו הילד היה יונק, זה יומיים שלוש ואחר וכך לא ראיתי אותו יותר עד חברית, מהברית לא ראיתי את הילד יותר.

היו"ר: אבל את כל הזמן היית שם על יד בית החולים? בחדר של העולים?

מרים אבו: אחרי חברית הלכתי הביתה.

היו"ר: בסדר. הלכתי הביתה. אז הלכתי וחם אמרו שיקחו אותי לבית חולים עפולה אז הייתי כל שבוע לבקר אותו.

היו"ר: איפה? בעפולה. מצאת אותו שם? תשמעי רגע אחד, את רוצה לספר כל יום כל פרט ואנחנו רוצים לדעת דברים חשובים, אז תגידי לנו בעפולה כאשר באת מצאת את הילד?

מרים אבו: מצאתי את הילד שמה לא נותנים לי לראות אותו.

היו"ר: אני שואל אותך, מצאת וראית אותו?

מרים אבו: אמרו לי שהילד פה, לא נותנים לה לראות אותו. אמרתי להם תראו לי את הילד אני רוצה לראות את הילד, איך הוא.

היו"ר: אבל אמרו לך שהוא נמצא שם?

מרים אבו: כן.

היו"ר: כן. אז אחרי שראיתי את הילד לקחו אותו מחר. לקחו אותו

מחר, אז אני ביקשתי, אני אקח אותו, אני אקח אותו ואני

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

אטפל בו בבית.

היו"ר: כן,

מרים אבו: איך שטיפלתי ב-4 ילדים אני אטפל גם בחמישי. אומרים לי לא. אחר כך תחיי אשמה, אחר כך כל האשמה עליך, אמרתי לו זה ילד שלי, יש רופאים יש הכל. אז לא נתנו לי. בסדר. אחרי שבועיים הלכתי לראות אותו אומרים לי איננו. שלחו אותו לחדרה. חדרה אומרים לי שלחו אותו לפרדס חנה. פרדס חנה אני הייתי לבד, הייתי עולה חדשה לא יודעת לדבר עברית לא יודעת לדבר שום דבר, הייתי מדברת רק צרפתית חרופא לא יודע את זה, הרופא שהלכתי אומרים לי חנה הוא תיכף יבוא. בא. כן גברת, אמרתי לו. אני באתי לבקר את הילד שלי, איך קוראים לו? אבו מרדכי. הילד איננו, הילד ... ככה להסתכל אמרתי לו תגיד לי אדוני כבר מאוחר בשביל, אני גרה רחוק ואני מפחדת ללכת לבד, אומר לי מה אני אני אגיד לך הוא נפטר. אז הוא נפטר. אז למה אתם לא מודיעים. כבר שבועיים, היה חג הפסח שבועיים לא יכולתם לחודיע? אומרים לי: אין לנו כתובת. אין לנו כתובת, איך אין לכם כתובת? הסוכנות יש לה כתובת שלנו, ... לבית ... את הבית לבד. אז אומרים לי אין לנו כתובת, אמרתי לו, איך אני אלך לבד? איך אני אסתדר ללכת לבד מפה עד גבול בת ים תל אביב,

היו"ר: סליחה סליחה, את אמרת איך אני אלך לבד לאן?

מרים אבו: לבית.

היו"ר: לבית שלך?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

מרים אבו : כן .

היו"ר : הגידי , הוא אמר לך שהילד נפטר? רגע אחד , הוא אמר לך שהילד נפטר לפני שבועיים?

מרים אבו : כן .

היו"ר : כי את אמרת לנו שאת טינת בפניו מדוע לא הודעת לנו אם זה היה לפני שבועיים זאת אומרת שהוא מת שבועיים לפני שבאת .

מרים אבו : כן ,

היו"ר : טוב עכשיו , את באותו יום שבאת ושחרופא אמר לך , מאיפה באת לשם? מאיזה מקום? איפה היית?

מרים אבו : חזרתי מפרדס חנה .

היו"ר : בסדר . אז מבית החולים זה היה בחדרה לא? או בעפולה .

מרים אבו : ילדתי בחדרה ולקחו אותו לבית חולים עפולה .

היו"ר : הרופא שאמר לך שהוא נפטר היה בעפולה?

מרים אבו : כן .

היו"ר : כן . מעפולה חזרת לפרדס חנה?

מרים אבו : לא יודעת .

היו"ר : את לא זוכרת .

מרים אבו : לא זוכרת ,

היו"ר : מתי עברת לגבלייה?

מרים אבו : היה אחת עשרה וחצי בלילה , חורף ,

היו"ר : באותו יום?

מרים אבו : באותו יום כן .

היו"ר : כי היא אמרה קודם שהיא היתה בפרדס חנה ,

מרים אבו : זה לא פרדס חנה זה מחנה א' ,

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

ג'קלין בכר: פרדס חנה היינו כשעלינו ארצה,
 היו"ר: טוב אבל כל המקרה הזה שכאשר היא נסעה לבית חולים בעפולה
 ואמרו לה שהילד מת, מאיפה היא נסעה לשם? מג'בלייה או

מפרדס חנה?

מרים אבו: תרשה לי לדבר בבקשה? תרשה לי לענות לך?

היו"ר: כן,

מרים אבו: נסעתי לעפולה. בעפולה אמרו לי שלחו אותו לחדרה.

ג'קלין בכר: אמא להיפך, את ילדת בחדרה,

מרים אבו: ילדתי בעפולה,

היו"ר: הוא כבר עבר לעפולה, אבל אני שואל דבר אחר מאיפה את באת

לעפולה מאיפה באת?

מרים אבו: אני באתי לעפולה מהבית.

היו"ר: איזה בית?

מרים אבו: איפה שהייתי גרה,

היו"ר: איפה?

מרים אבו: בגבעת עלייה.

היו"ר: אה, בג'בלייה,

מרים אבו: בג'בלייה, קודם היה ג'בלייה עכשיו גבעת עלייה.

היו"ר: טוב. עכשיו, חזרת,

מרים אבו: כשנסעתי לעפולה אומרים לי הילד שלך בחדרה, נסעתי

לחדרה אומרים לי שלחו אותו לפרדס חנה,

היו"ר: הלכת לפרדס חנה?

מרים אבו: הלכתי לפרדס חנה הרופא לא היה נמצא היה בערך שמונה

בלילה, לא היה במקום, אז העולים שמח אמרו לי תיכף הוא

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

יבוא, כשהוא בא, אומרים לי: כן, גברת מה רצית? אמרתי לו: באתי לשאול אותך על הבן שלי, אמרו לי ששלחו אותו פה. הוא אומר לי, איך קוראים לו, אמרתי לו אבו מרדכי, בן כמה הוא? אמרתי לו בן 5 חודשים. אמרתי להם למה לא אמרתם לי, הוא אומר לי איפה אנחנו יודעים? אנחנו לא יודעים איפה את גרה, אמרתי לו: לא גנבתי את הדירה, הסוכנות נתנה לי את הדירה יכלתם לשאול את הסוכנות, בסדר.

היו"ר: מאז אתם לא יודעים מה קרה לילד?
 מרים אבו: מאז לא יכולתי ללכת לחסתובב,
 היו"ר: תגידי לנו, באיזה מקום שהוא אמרו לך באיזה בית קברות הוא נמצא?

מרים אבו: הוא אומר לי, פרדס חנה. אז אמרתי לו: אני רוצה תראה לי אותו עכשיו תראה לי את הקבר שלו עכשיו, הוא אומר לי איך אני אראה לך לילה?

היו"ר: נכון.

מרים אבו: אז לא אמרתי יותר, לא דיברתי יותר, מה אני יעשה?
 היו"ר: איזה פעם את נסעת לבית הקברות בפרדס חנה לחפש את הקבר?
 מרים אבו: לא. לא הלכתי לא יכולתי ללכת, לא יכולתי ללכת.
 היו"ר: טוב.

כ.ה. קובל: אבל... שום תעודה לא תעודת פטירה לא תאריך,

מרים אבו: לא שלחו. איך אני אלך לחפש ככה סתם?

היו"ר: אני שואל היא עונה מה שיש לה להגיד.

ג'קלין בכר: מה שאני רוצה לציין שבאותו לילה שהיא חזרה באותו

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

לילה שהודיעו לה שילד נפטר אני זוכרת שזה היה לילה מאוד מאוד מאוחר שכולנו היכינו לה, אני לא אשכח את הלילה הזה. היא חזרה בוכיה ואין מילים איך לתאר.

מרים אבו: עכשיו אני לא מבקשת שום דבר, אני מבקשת לראות. אם הוא חי תודיעו לי. אם הוא מת אני רוצה לדעת. זהו.

כ.ה. מימון: יש לי שאלה אלייך ג'קלין,

ג'קלין בכר: כן,

כ.ה. מימון: האם אחרי שהיא קיבלה את ההודעה שהילד נפטר, היו כעבור שנים קשרים או איזשהם מכתבים מהשלטונות, כמו צו

גיוס או דבר דומה?

ג'קלין בכר: לא.

כ.ה. מימון: לא היה.

ג'קלין בכר: לא.

כ.ה. מימון: זאת אומרת זהו נגמר העניין.

ג'קלין בכר: אין. זה נמחק.

כ.ה. מימון: נמחק.

ג'קלין בכר: אין שום צו גיוס שום,

כ.ה. מימון: ואותם חבילות שסיפרת כמה זמן אחרי שהוא נפטר עדיין נשלחו,

ג'קלין בכר: אנחנו קיבלנו בערך שלושה ארבעה חבילות, החבילה הרביעית או החמישית היתה אמורה להיות הנעליים שכביכול הם לא הגיעו.

כ.ה. מימון: כמה זמן זה היה אחרי, בערך,

ג'קלין בכר: אין לי מושג אני לא זוכרת, אני הייתי ילדה בת 7

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

ואני לא זוכרת.

כ.ה. מימון: האמא אולי זוכרת? זה לקח שנה או חצי שנה?

מרים אבו:

פעמיים קיבלתי חבילה אחרי חבילה, אחרי חודשיים, קיבלתי עוד, חודש חודשיים, היעם השלישית היא כתבה לי, תכתבי לי באנגלית אני לא יודעת עברית מספר של נעלים וחלבשה.

כ.ה. מימון: זאת אומרת כמה חודשים היה אחרי.

מרים אבו: לא יודעת.

כ.ה. מימון: היא אומרת כמה שנים?

ג'קלין בכר: לא לא לא, היא אומרת שזה כבר כל כך הרבה שנים שהיא לא זוכרת,

כ.ה. מימון: טוב.

היו"ר: תודה רבה. מי עכשיו?

כ.ה. קובל: אז התיק הבא לא נמצא?

תיק מס' 97/95 - מעידה - הגברת רחל סיביליה

רחל סיביליה: שלום לכולם,

כ.ה. קובל: רחל סיביליה.

היו"ר: רחל סיביליה? כן. רחל סיביליה בתיק 97/95 אני מזכיר לך

שעלייך לומר את האמת את כל האמת ורק את האמת. את מלי

דוויק?

אני רואה שהמכתב היה מופנה בהתחלה אל הגברת רבקה מועדת

ראש העין, זו ועדה שמטפלת בעניינים של ילדי תימן. טוב,

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

גברת סיביליה, תספרי לנו מתי, מאיפה עליתם ארצה ומתי
 עליתם,

רחל סיביליה: אני סיביליה רחל ובעלי אלברט סיביליה. אני באתי
 לארץ ב-14 לנובמבר '50,
 חיו"ר: שנת '50, והיית בת 18,

רחל סיביליה: כן, ההורים של בעלי היו באור יהודה, אני ירדתי עם
 אוניה בחיפה ובאתי ישר לאור יהודה, להורים של בעלי.
 נשארתי קצת הרבה זמן אצלם ואחר כך היה מעברה אור
 יהודה, מעברה עשו באור יהודה, נתנו לי אוהל לגור. בשנת
 '52 אני ילדתי בן בכפר סבא,

חיו"ר: זה הבן הבכור?

רחל סיביליה: בן הבכור ושמו את השם יצחק סיביליה. יצחק, אחרי,
 כי אני ילדתי ב-8 חודשים אמרו צריך להיות בויצו שלושה
 חודשים, אז בבית חולים אמרו אין אינקובטור צריך להעביר
 אותו ל"ויצו קומפני-אמריקה"

חיו"ר: קומפני אמריקה? מה זה?

כ.ה. קובל: כך קראו לזה?

רחל סיביליה: "ויצו קומפני אמריקה"

כ.ה. מימון: בתל אביב?

רחל סיביליה: בתל אביב כן.

חיו"ר: ברחוב אלנבי,

רחל סיביליה: אז אני אחרי הייתי קצת לא מרגישה טוב, השארתי בבית
 חמתי ובעלי וחמי הלכו לבית חולים לקחו את הילד, אני

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

שלחתי בגדים שקיבלתי מאחותי מחוץ לארץ, לבש אותה, וחמתי ביד שלה, עם אמבולנס עברו לויצו הכל טוב ויפה, אמרו, ישאר שמח 3 חודשים את תבואי לקחת אותו הביתה, אני הייתי גרה באוהל, אז אחר כך כל יומיים הייתי מביאה חלב שלי, בבקבוק בתוך הקופסה קרח בבקבוק הייתי הולכת שני אוטובוסים לא הייתי הולכת לבד כי אני הייתי מפחדת הולכת לא יודעת לדבר ולא יודעת כלום הייתי תמיד לוקחת מישהי על ידי פעם גיסתי פעם שכנה פעם חמתי, הכל. בסדר גמור.

היו"ר: כאשר הלכת להביא את החלב, את ראית את הילד?

רחל סיביליה: הייתי רואה אותו הייתי מרימה אותו והדלת של חדר מהחלון, אחות היתה לוקחת ככה ואני הייתי מסתכלת הייתי הולכת כל כך הרבה זמן 10 רגעים כמעט, את הכרת אותו כאשר ראית אותו דרך החלון,

היו"ר: הכרת אותו שזה הילד שלך?

רחל סיביליה: בטח, אחרי הלידה ראיתי אותו כל הזמן הייתי רואה אותו כל כך יפה יום יום 4 חודשים הלכתי, יום יום יותר גדול וכל כך יפה בגדים מלבישים אותו פעם לבן פעם, אז בינתיים נהיה 3 חודשים, גודל. הלכנו, אמרו לנו תראי גברת, את אמא קטנה, לא יודעת לטפל בו ואת גרה באוהל, זה קר הוא נולד ב-26 למרץ '52 אז היה גשם, היה מאוד קר, אמרו, את משלמת 14 לירות כל חודש, תשאיר אותו עוד פה שיגדל אח"כ תבואי לקחת. אמרתי, אמרו לי 3 חודשים נותנים בשביל לעשות ברית, לא חשוב שיחיה כאן שיגדל יותר, אח"כ תיקח הביתה, והכל בסדר. אז ככה הם ממשיכים, אז יום אחד

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

אמרו לי גברת, את אוכלת מנה שלו בבית, תביא לי את הכרטיס מזון תביאי לי את התעודת לידה, מה שיש לך בבית. אני מה שחבנתי מה שאני לא חבנתי הייתי שואלת מי שהיה על ידי מה אומרים, מספרים לי. אני מתורכיה. אז אמרו אני עם כל הלב לקחתי מה שהיה לי בבית ל... נתתי לא זוכרת למי נתתי, טוב ויפה, אחר כך, עוד פעם הלכתי, אמרתי, מתי ניקח את הילד, תראה כמה יפה הוא גודל, לא חשוב, עוד חודש את יכול לקחת הביתה, כשאת גרה באוהל זה קר זה באמת היה גשם קר.

חיו"ר: כן, אבל אז אם הוא נולד במרץ אז אחרי שלושה ארבעה חודשים נהיה קיץ,

רחל סיביליה: כן, אבל התחלה היה ככה, לא יודעת. כן. אמרו לי, אחרי איזה 3 חודשים ולקחו כל הדברים יומיים לא הלכתי לבית חולים למשל היה רביעי חמישי לא הלכתי, יום שישי הלכתי, אמרו לי גברת חילד מת. אמרתי איך מת? אני שלשום ראיתי יפה מאוד איך יכול להיות מת. לא אני לא יודעת כל כך אמרתי שידברו, אמרו מת. נהיה חולה פתאום מת. ואני חזרתי הביתה, יום שישי זה היה. יום שבת לא יכולה ללכת כי לא היה לנו אוטו לא היה לנו כלום, אנחנו עולים חדשים לא יודעת אפילו כביש לא היה כלום באור יהודה, מוצאי שבת הלכנו עם בעלי. אמרו מת. אדוני מת. כמה ימים אתם לא באתם לא יכולים לדבר. אז אשתי באה יום שישי, הילד מת, איפה, לראות אותו, אמרו פה זה ויצו לא נותנים, לא משאירים ילד מת בויצו תיכף אנחנו קבענו יום שישי, אז

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

חזרנו עוד פעם הביתה.

היו"ר: לא שאלתם איפה קברו?

רחל סיביליה: חזרנו הבית ואנחנו לא יודעים כלום התחלנו לדבר עם החורים של בעלי, חמי אמר אנחנו צריכים לדעת איפה קברו ולמה לא נותנים לראות אנחנו היינו קוברים אותו, למה הם קוברים הוא היה צריך לעשות ברית, איך זה? חמי התחיל להתעצבן ככה, לא היו מדברים איתנו רק מילה אחת ובורחים, אנחנו מחכים שעות שמה, יוצאת אחת אחות שואלים, הרופא איננו שואלים לשני הרופא הלך לחוץ לארץ, שואלים את השלישי הרופא חופש. לא יודעים מה לעשות, עוד פעם חוזרים ועוד פעם חולכים ועוד פעם חוזרים בסוף חמי אומר אני רוצה לראות את הקבר שלו, חמי, זה היה ב-48' בא לארץ הוא היה יודע יותר קצת, אמרו לנו בבית קברות בתל אביב, אני לא יודעת אפילו את השם, הראשון בתל אביב, לא היה קרית שאול לא היה חולון בינתיים שמו אותנו בשבעה, האנשים המשפחה ישבנו, אחר כך אחרי השיבעה חמי אמר: אני אקח אותך לבן לראות... הלכו אמרו בתאריך הזה ביו שישי וזה וזה ילד יצחק סיביליה איפה קבור? אמרו שמה: יום שישי הזה בתאריך הזה שום ילד לא בא. לא יכול להיות, אמרו לנו מוצו מבית חולים שהוא קברו פה, לא יכול להיות אדוני, לך תשאל עוד הפעם. עוד פעם הלכנו לשאול, הרופא איננו. עבר יומיים עוד פעם הלכו הרופא איננו. איפה? תגידו איפה קברו אותו באיזה בית קברות? אמרו: איננו. לא יודעים תחכו שבוע שיבוא הרופא, אחרי שבוע עוד פעם, עוד פעם

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

הלכו לא בא, סוף סוף גרשו אותנו, לכי מפה מה אתם
 מבלבלים את הראש.

חיו"ר: איפה גירשו אותכם מבית חולים? מויצו מויצו כן.

רחל סיביליה: תלכו מפה, נמאס לנו, מה הילד מת מה אתם רוצים יותר
 מפה, תלכו הביתה, בסוף חזרנו, טוב, אני בוכה הוא בוכה
 ככה ככה, התחלנו לחשוב לשכוח, אני לא רק ילד אחד יש לי
 גם בת. שניים. אז אחר כך אחרי שנה נולד לי עודש בן
 בינתים שכחנו ממנו, אין לנו ברירה בבית קברות ככה אמרו
 בבית חולים ככה אמרו, ילדתי ב-20 למאי '53, בינתיים גם
 הוא נולד לי, זה מה שהראשון זה ב-8 חודשים הילד השנים
 מהפחד אני הייתי חולה ונולד לי ב-9 חודשים קילו פחות,
 קילו ו-600 גרם, אז נולד בדג'אני, אמרו, גברת אדוני, זה
 ילד קטן צריך לשים אותו בויצו, אני שמעתי ויצו התחלתי
 לבכות אני לא שולחת אותו לויצו אני אקח אותו, בינתיים
 אני עברתי לצריף, אני לוקחת אותו, לא. אסור,

כ.ה. מימון: צריף באור יהודה.

רחל סיביליה: כן, צריף 222, טוב ויפה בסוף ראו אותי אני...
 אמרו בסדר ישאר בבית ג'אני עוד פעם אני לקחתי חלב שלי
 עד שלושה חודשים כל יום כל יומיים כמה שאפשר הייתי
 חולכת לראות אותו קודם מהחלון גם כן אחר כך על יד חמיטח
 3 חודשים נתנו לי, עשיתי ברית בבית, טוב ויפה היום הוא
 נמצא עם 4 ילדים, בחור עובד במפעלי ים המלח. יהלום. כן.
 אני מקווה גם הראשון יהלום, אז טוב, אחר כך אחרי זה עבר
 שלוש שנים משהו, מ-58' אני עוד פעם, נשארתי חולה ממש

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

היה לי ... הייתי צריכה שמירת הריון, באתי ב-8 חודשים אחות אמרה את צריכה ללכת לבית חולים לחשאר שמה קצת, הלכתי שבוע שבוע, הייתי בבית חולים, דג'אני גם כן, פתאום בא לי כאבים ילדתי את הילדה. הילדה זה משקל קילו ו-80 גרם. אני ראיתי אותו מתי זמן הלידה שיערות שלה שחור עיניים שחור כל כך יפה, בוכה צעקות, הילדה נשארה בבית חולים ואני יצאתי הביתה, אחרי שבועיים שלוש הייתי חולכת לראות אבל לא היו נותנים לי לראות לא היו נותנים להכנס אפילו חדר, הייתי שואלת, טוב, אז פתאום אמרו הילדה מתה, אבל בינתיים נתנו לי פתק. איך אומרים, לקחתי את המסמכים הלכתי, אמרתי תראה איזה מזל. סוף סוף גם זה השני, טוב תיק תק מה לעשות, אחד אומר אין דבר את צעירה תביאי עוד ילדים, אה מתי אמרו לי לקחת את הילד הראשון אמרו אמא קטנה לא יודעת לטפל אותו, את תביאי הרבה ילדים, את צעירה אמרו ככה דברים, אז עברו שלוש שנים או שנתים לא יודעת בדיוק התאריך יש לי כתוב, נולדה היא נולדה אבל בבית חולים בקריה, היא נולדה במשקל טוב לקחתי ישר הביתה. עשיתי מצווה מאוד טובה. אחרי 5 שנים נולדה לי עוד בת. עוד בת היא קוראים לה מלכה השני קוראים יפה ואני מאוד מבסוט טוב ויפה, היא קטנה, פתאום יום אחד אחרי 16 שנה בא לי גיוס לצבא, הראשון,

כ.ה. מימון: גיוס ליצחק?

רחל סיביליח: יצחק. גם השני שמתי יצחק, למח חמי אמר אני לא עשיתי ברית אני לקחתי ביד שלי אני רוצה שם שלו. אנחנו

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

מתי שמים שם הורים זה מאוד כבוד. אז 16 שנה אני חשבת
שזה בשביל הילד שיש בבית, צו גיוס. אמרתי, איציק, שמתי
במזנון את הפתק מתי הוא בא, בינתיים אני עברתי לשיכון,
עברנו שיכון, 3 שנים הייתי באוהל, 8 שנים בצריף באור
יהודה אחר כך בשיכונים, היא קטנה אמרתי לו איציק בא לך
ללכת לצבא, הבן אחרי בית ספר בא אומר, לא יכול להיות בא
לי גיוס לצבא אני עוד קטן. הוא מסתכל מסתכל, שם יצחק
ואבא ואמא הכל בסדר, אמא זה לא מספר תעודת זהות שלי,
בואי תראי, איך יכול להיות זה, אמרתי: אולי טעות. בסדר.
מתי בא בעלי בערב התחלתי לדבר עם השכנים היינו שכנים
טובים כולם, התחלנו לחשוב אולי זה של בן הראשון, איך
יכול להיות? לפני יומיים שלו אפילו יותר ככה 5 ימים
לפני הזמן בעלי לקח את הפתק הוא הלך ללשכת הגיוס, אמר:
למה שלחתם את הפתק הזה? הילד הזה מת. לקחו ככה יושבים
שמה ומסתכלים אחד על השני ומדברים, בעלי אומר: למה
שלחתם? אני יש לי זמן לבוא פה? הילד הזה מת. אמרו לו:
אדוני, אתה מדבר שטויות. למה מת הילד הזה? אם אתה לא
חיית בא, היינו שולחים הביתה לחפש אותו, כל הזכות פה
כתוב, איך יכול להיות מת? בעלי אומר: מאיפה אני יודע,
זה היה "בויצו קומפני אמריקה" שמה 4 חודשים אמרו לי
בסוף מת. ואני לא יודע כלום עבר 16 שנה, אחרי זה יש לי
עוד ילדים, איך יכול להיות מת? אתם אומרים לא מת. שמה
אמרו מת? אני משתגע, אני לא יודע מה לעשות. בסוף אמרו:
אדוני, תשאיר את הפתק פה, תלך הביתה בשלום, אנחנו נחפש

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

אותו דרך משטרה, אנחנו נודיע. טוב ויפה איך שהוא בא
 הביתה ממש עוד פעם חולה, כי עוד פעם התעורר בלב שלי
 הילד הראשון. מה לעשות. אין מה לעשות שכחתי. פתאום ב-
 '85 או ב-'84 יצא הסיפור של תימנים. אני הייתי בבית
 שכנה אחת אומרת לי, רחל תפתחי את הרדיו תשמעי איזה
 סיפור אותו דבר שלך, פתחתי מהר ואני שומעת אותו דבר.
 איך אני מספרת? אותו דבר. אחרי הלכתי יומיים באמת וזה
 וזה. אותו דבר סיפור, התחלתי עוד פעם בינתיים היא...
 בצבא אז היא אמרה אמא אני אכתוב מכתבים איך קוראים לזה,
 במקום שמטפלים בדברים האלה. אני שלחתי היא שלחה, בכל
 מקום, ביהוד, בראש העין, הראשון בראש העין, אחר כך
 בירושלים שלחתי מכתבים. עד היום.

היו"ר: טוב אני שואל אותך את אותה השאלה שאני שואל את כולם.
 האם את זוכרת מישהו מהאחיות, מהרופאים בכל המקומות שאת
 היית, מי הם? האם את יכולה לזכות אותם אם תראי אותם. מה
 חשמות שלחם?

רחל סיביליה: אפילו לא היו מדברים איתנו כמו בני אדם, "מה את
 רוצה?" אני רוצה לראות סיביליה יצחק. "רק רגע.."

היו"ר: טוב בסדר, את לא יודעת,

רחל סיביליה: לא יודעת.

היו"ר: בית הקברות אף פעם לא אמרו לך איפה היה קבור יצחק,

רחל סיביליה: הנה הלכנו ואמרו לא. שמה אין אף אחד. לילדה אמרו
 לי זה מאוד קטן זרקנו לביוב. איך יכול להיות ביוב אני

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

לא יודעת?

כ.ה. מימון:

שלחתם לנו בתיק מכתב שלכם לפקידת הסעד הארצית לחוק האימוץ. גם על לונה הבת, וגם על יצחק. קיבלתם תשובות מהם? זהו? מתי שלחתם את זה? כי אין פה תאריך. אבל את זוכרת המכתבים האלה כן?

מכתבים לפקידת הסעד הארצית ואין תשובה. אז אולי יש תשובה שם. את לא זוכרת אם קיבלתם תשובה, אז אין רישום על האימוצים של הילדים? של שניהם נכון? כן. עכשיו שאלה נוספת את סיפרת שקיבלת צו קריאה ליצחק,

רחל סיביליה: כן,

כ.ה. מימון: וללונה לא קיבלת צו קריאה.

רחל סיביליה: ללונה לא.

כ.ה. מימון: ברגע שאמרו לך שהיא נפטרה זהו נגמר הכל.

רחל סיביליה: זהו אף אחד לא מדבר איתי יותר,

כ.ה. מימון: שום דבר, לא צו ולא כלום זאת אומרת על יצחק כן ועל

רחל סיביליה: לא קיבלתי אפילו שום פתק,

כ.ה. מימון: ברור, על שניהם לא קיבלת שום דבר?

רחל סיביליה: שום דבר.

כ.ה. מימון: חוץ מיצחק שקיבלת צו קריאה.

רחל סיביליה: כן זה מאוד מאוד ברור הפתק נשאר בצבא כי לא חשבנו לקחת אפילו לעשות צילום, במקרה זה של הילדה נשאר בבית

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

ואני חיבאתי אותה, ושל הילד ביקשו. הכל לקחתי אצלם,
 אמרו, הם נותנים ביצים נותנים כל דבר למח שאת קובעת
 בבית, הילד ש... שיגדל,
 כ.ח. מימון: את החקצבה של מזון שחיה.
 רחל סיביליה: כן כן היה כל כך יפה הילד גודל יופי כל יום צבע
 אחר, בגדים יפים.
 כ.ח. מימון: זהו זה אין לי יותר שאלות
 היו"ר: טוב תודה רבה לך.
 רחל סיביליה: בבקשה. אני רוצה לראות אותם. חי, מת, אני לא רוצה
 להפריע רק לפחות לראות אותם.
 היו"ר: נקווה. נקווה. סולימאן יחיא נמצא פה? סולימאן יחיא,
 אין, סאלם יהודה. בבקשה.

תיק מס' 100/95 - מעיד - מר יהודה סאלם

היו"ר: טוב מעיד סאלם יהודה בתיק 100/95. אני מזכיר לך אדום
 סאלם אני מזכיר לך שעליך לומר את האמת את כל האמת ורק
 את האמת. אז השם שלך יהודה סאלם.
 יהודה סאלם: יהודה סאלם, והבן שלי סאלם יהודה. היינו מעין שומר,
 מחנה עולים עין שומר,
 היו"ר: מתי באתם לעין שומר?
 יהודה סאלם: '49, אחר כך כמה חודשים, הבן שלי היה לו (לא
 ברור) אח"כ לקחו אותו לקופת חולים בעין שומר,
 היו"ר: בן כמה הוא היה.
 יהודה סאלם: 6. לוקחים אותו לבית חולים עין שומר, אולי יחזור

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

אולי יחזור אין. אנחנו עולים חדשים לא יודעים איפה ללכת לא יודעים איפה לעשות מה לעשות, היה מישהו שניים שהיו אחראים על המחנה. מאיר בן מוריכח יצחק, ויצחק אריכח הוא האחראי.

כ.ה. מימון: כן היו שני אחראים יצחק אריכח וחשני מאיר בן מורי יחיא יצחק הם היו האחראים במחנה.

יהודה סאלם: הם היו אחראים במחנה ואנחנו עולים חדשים אין כסף, אין כלום היינו יושנים בריצפה במחנה עולים. מה היה לנו? ואני מחכה לבן שלי יחזור, נחזור, במשך 24 שעות הודיעו לנו שהוא נפטר, אח"כ אנחנו בוכים, אני ואמא וחדודה וחסבא וחסתא בוכים על הילד הזה, הילד חמוד, ילד חכם התחיל בתורה התחיל ללמוד חשבון, חלך, אמרו נפטר. מה אני יעשה? לבכות לבכות. לצחוק לצחוק. במשך הזמן הזה אנחנו יודעים שאנשים הרבה הם אומרים פלוני איננה פלוני איננו, אפילו בשיכון שלנו בכפר סבא יש הרבה הלכו באותו הזמן במחנה עולים, אבל יש אנשים נפטרו. אבל הבנים לא יודעים איפה נעלמו, אם מוכרים אותם או מאמצים אותם לא יודעים, הבן שלי חשני הוא היה בבאר יעקב, היה חולה, אחרי זה, יבדל לחיים ארוכים, הוא פה,

כ.ה. מימון: כמה זמן אחרי זה? בערך?

יהודה סאלם: בערך איזה 3 חודשים

כ.ה. מימון: ובן כמה הוא היה הבן חשני? בן כמה הוא היה אז?

יהודה סאלם: 4 חודשים. אבל הוא היה חולה, הלכנו לבקר אותו בבאר יעקב אח"כ איזה חצי חודש נשאר שמה ולקחנו אותו בחזרה,

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

ברוך השם היום יש לו ילדים, בריא ושלים אבל הבן הזה
 הראשון סאלם לא חזר, לא רואים אותו בכלל ולא הודיעו
 לנו. לא תעודת פטירה ולא בית הקברות ולא כלום. נעלם
 ואיננו. מה אני יעשה? אנחנו עולים חדשים, לא יודעים מה
 לעשות.

היו"ר: טוב, אדון סאלם, כאשר הבן שאתה מדבר עליו, בנד סאלם
 חיתה לו נפיחות מאחורי האוזן, הלכת איתו ישר אל אדון
 אריכה מנחל המחנה? או שהלכת למרפאה או ?

יהודה סאלם: למרפאה והיו אחראים על המחנה, יצחק אריכה ומאיר
 היו"ר: אתה הלכת איתו למרפאה,

יהודה סאלם: למרפאה.

היו"ר: ומהמרפאה שלחו אותך אל יצחק אריכה?

יהודה סאלם: שלחו את הבן,

כ.ה. מימון: כן, הבן לאן?

יהודה סאלם: לבית חולים רמב"ם.

היו"ר: אתה אח"כ הלכת אל יצחק אריכה בשביל לשאול אותו איפה הבן
 מה קרה לו?

יהודה סאלם: כן,

היו"ר: נכון? ומה הוא אמר לך.

יהודה סאלם: אמרו נפטר.

היו"ר: אצל אריכה אמרו שהוא נפטר.

יהודה סאלם: כן.

היו"ר: אתה לא הלכת שוב למרפאה?

יהודה סאלם: לא. איננו. למה שחיה לנו מרפאה בעין שומר,

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

חיו"ר: כמה ימים אחרי שהוא הלך לבית חולים רמבם אמרו לך שהוא נפטר?

יהודה סאלם: 24 שעות.

חיו"ר: אחרי 24 שעות? זאת אומרת שתיכף כנראה שהוא..

יהודה סאלם: כן כן. אבל אנחנו עולים חדשים לא יודעים מה לעשות ולא יודעים איפה לפנות, לא כסף ולא כלום, אצלנו היו נוחגים בחוץ לארץ, מישחו נפטר היו מאמינים, עכשיו התחילה הפרשה מחדש, אמא שלו זכרונה לברכה נפטרה, נפטרה אמא שלהם בת 48 אנחנו כמעט עד היום אני בוכה יש לי הרבה צרות מחילדים, אפילו באים אשתי נפטרה לפני 3 חודשים השניה, עכשיו אני המום המום, על הבן ועל האישה. עכשיו אני מבקש מהועדה הזאת שתברר ותראה מה לעשות. אנחנו לא יודעים כלום עד היום.

חיו"ר: טוב בעזרת השם ננסה לברר מה עלה בגורלו, אבל אתה כותב פה שבחגיע הבן לגיל 18 קיבלת צו גיוס מצה"ל.

יהודה סאלם: לא.

חיו"ר: זה בקשר לבן אחר מה שכתוב פה?

_____ : אני הבן שלו. יש שם פרטים שאני דליתי לא רק ממנו כי חזיכרון שלו קצת נחלש, דליתי מהדודים שלי גיסיס אחים, אז הדוד השני, גיסתו ישבנו המשפחה היתה מורחבת ודיברנו על הנושא הזה, גיסתו, דודח שלנו היא אמרה שהיא זוכרת היטב שהוא קיבל צו גיוס ועד כמה שזכור לה זה היה לפני מלחמת ששת הימים.

חיו"ר: אבל זה בקשר לבן שכאילו נעלם.

הבן: כן.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

היו"ר: ולא ידוע איפה צו הגיוס נשאר,
הבן: ניסינו לברר במסמכים כלשהם, לא הצלחנו למצוא בשום מקום.
היו"ר: טוב, אני מודה לך. תודה רבה לך. טוב מעיד יצחק צדוק
בתיק 190/95.

תיק מס' 190/95 מעיד מר יצחק צדוק

היו"ר: זה שמך נכון?
יצחק צדוק: כן.
היו"ר: ואתה באת למסור עדות בקשר לדליה צדוק שהיא לא בתך היא בת
של יחיאל וחביבה, מהי לך? אחות?
יצחק צדוק: אחותי.
היו"ר: טוב בבקשה, אתה כותב פה שחיא נולדה ב-8 לינואר 50' בבית
חולים באזור דן, אתה לא יודע איזה בית חולים,
יצחק צדוק: כשאני ביקשתי מהמזכירות אמרו לי שאני יערוך את
הדברים בתיק אחד. יש לנו שני אחים, יוסף צדוק ודליה
צדוק, יוסף צדוק זה מקרה קודם, אני ערכתי את הדברים אני
יעבור לפי איך שזה אצלי מופיע,
היו"ר: טוב.

כ.ה. מימון: זה שני אחים?

יצחק צדוק: שני אחים. מדובר ביחיאל ובחביבה צדוק, מגיעים מצנעה,
ב-24.10.49,

כ.ה. מימון: ההורים כן?

יצחק צדוק: ההורים, ומשכנים אותם במחנה עולים ראש העין ב', יש
להם מתימן שני ילדים ראומה בת 4, ובן יוסף. במחנה עצמו
נולדת לה בת, זאת אומרת בזמן שהותם במחנה, ששמה דליה.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

היו"ר: זאת אומרת יוסף היה יותר גדול.

יצחק צדוק: בן שנתיים עלה מתימן, יש לו תעודת עולה הכל.

כ.ה. מימון: נולדה דליה, נולדה דליה במחנה. זאת אומרת בזמן שחותם במחנה.

כ.ה. מימון: בארץ כן,

יצחק צדוק: כן. זאת אומרת הם שוהים במחנה בסך הכל 3 חודשים הם עוברים את האירוע הזה, שני האירועים הקשים האלה, גם יוסף גם דליה, יוסף שהוא בן שנתיים עולה, הבת דליה שנולדה בארץ, בת חודש, שניהם נעלמים אנחנו נראה אני אספר את הדברים כפי שאני סידרתי אותם,

היו"ר: תספר קודם על יוסף,

יצחק צדוק: יוסף כן עדיף,

היו"ר: הם היו במחנה ראש העין.

יצחק צדוק: כן, יוסף הוא עולה בן שנתיים מגיע למחנה אמרנו באוקטובר '49 היה שם את הנושא של לקבל תוספת מזון לילדים, עוד לא היה להם שום חשדות על שום דבר, והוא לוקח אותו למרפאה בכדי אולי להשיג בשבילו תוספת חלב קראו לזה, תוספת מזון, סך הכל הוא עומד בתור גומר, מגיע התור שלו בודקים את הילד נותנים לו את האישור לגשת כנראה לאיזה צרכניה לאיזה מסעדה לקבל את התוספת. הוא מגיע לאוהל, כשמגיע לאוהל רודפת אחריו, זאת אומרת מגיעה גם לאוהל אחריו האחות שחיתה ביחד עם הרופא במרפאה, ואומרת לו שחילד זקוק לטיפול יותר רציני ומן הראוי שתביא אותו וניתן לו טיפול יותר רציני, מה המשמעות של

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

טיפול יותר רציני? הוא שואל אותה, אומרת לו, זה לקחת אותו למקום שהוא יקבל טיפול יסודי עם אישפוז, ובאמת מאשפזים אותו בתל השומר במשך 30 יום בערך. יש הסעות לבקר אותו, אבי הולך ובא הולך ובא, דרך אגב עם המקרים אנחנו נראה שההורים מאוד אחראים אכפתיים, בכל הודעה הם טיפלו בזמן אמת ממש, הוא הולך, פעמיים בשבוע היה הסעות או 3 פעמים בשבוע, בעצמו גם כן הוא הולך ובא לראות את הילד בבית החולים תל השומר, עומד בקשר עם האחות, ובאחד מן הימים אומרים לו שם בתל השומר שלמחרת הבן שלך יוסף צדוק, חוזר למחנה. כנראה אבי בסך הכל, התנאים במחנה לא היו מתאימים כל כך זאת אומרת מבחינתו במעמד שלו אולי הוא מאוד מהתחלה כבר חיפש שיכון, הוא אז היה מאוד עסוק בשיקום והוא כבר היה בתחליכים של קניית דירה בכפר אוננו, מסיבות כלשהם הוא היה עסוק באותו יום אבל לא היה לו סיבה שום דבר לא היה לו לחשוד הוא בסך הכל חודש חודשיים במחנה לא כל כך היה לו סיבה לדאוג היה לו גישה, אחות אימי באוחל סמוך הוא אמא לה תראי יביאו את יוסף בן שנתיים הוא לבד אפילו יכל לרוץ כבר למצוא את הדודה למצוא אם הלכו בתימן איזה כ-10 חודשים עם הדודה הזאת את כל ההליכה בדרך מתימן עד שהגיעו לעדן ילד בן שנתיים והוא מבקש ממנה את הטובה הזאת,

כ.ה. מימון: שהיא תקבל את יוסף.

יצחק צדוק: כן. תקבל את יוסף במקום שמקבלים היא יודעת בדיוק כולם יודעים בדיוק איפה לקחת אותו והיא עומדת שם והיא

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

מגיעה לאמבולנס הזו שמגיע והיא מחכה והיא שואלת היא
מבררת. לא. הילד הזה לא הגיע.

חיו"ר: לא הגיע.

יצחק צדוק: אבי מגיע באותו יום אולי אחרי שעתיים שלוש פונה
לדודה היא אומרת לו: לא הכריזו את השם, אמרו לי זה מה
שיש זאת אומרת הילדים שהופיעו, אבי מאוד דואג, הוא רץ
מיד לאחות שהוא היה איתה בקשר במרפאה, באותה מרפאה שהיא
אישפזה אותו,

כ.ה. מימון: בתל השומר?

יצחק צדוק: לא. במחנה עולים. הוא היה איתה כל הזמן בקשר ותמיד
היתה צריכה להביא לו איזה פתק ללכת לבקר או מה, זאת
אומרת יודע מי מכיר אותה, זאת אומרת במשך החודש הזה.
והיא עונה לו בביטחון שהבן שלך יוסף נשאר בתל השומר, לא
חבאו אותו היום. אבי באותו זמן זאת אומרת שהיא אומרת
לו את הדברים האלה מאלתר לעצמו לא יודע איך היו מגיעים
אז וחואלך לתל השומר, הולך לאותו ביתן שהוא מכיר איפה
שהילד הוא היה מבקר את הילד שם, לא מוצא את הילד, פונה
לאחראי למישהו שם שמטפל, הסתכלו ברשימות אמרו לו בצורה
מפורשת ודאית ביותר, דע לך הבן שלך היום, היום העבירו
אותו לבית חולים לא חזר שום ילד. אז יש שמה אחראי אחות
מישהו שאם אתה לא עמדת או מישהו לא עמד, פשוט באותו
יום, אמיתי לאותו יום, אמא שלי אומרת אפילו נתנו את
המספר, נתנו מספרים, מכונית או משהו כזה. מדובר פה
בפברואר פברואר זה זאת אומרת...

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

יצחק צדוק: והאחות כבר לא נמצאת, למחרת בבוקר הוא מגיע לאותה
 חמרפאה,

כ.ה. מימון: איפה?

יצחק צדוק: בראש העין אצל אותה אחות שאישפזח אותו והיה לו איתה
 קשר, לפי התיאורים היה שם מצב מאוד קשה והיא ניסתה
 להתחמק ממנו, הוא צעק הוא הרגיש שמרמים אותו ילד גדול,
 היו צעקות, ואנשים באו, נשים שהיו במרפאה בתור באו לספר
 לאמי שהיתה באוהל היתה אז בהריון שאבי מתכתש עם איזה
 אחות ומי יודע אם יחזירו אותו לאוהל או יקחו אותו
 למשטרה יש שמה בלאגן גדול, בכל אופן מה שאמי מספרת ואבי
 מספר שהאחות הזאת, עד שהוא עזב את המחנה, בתאריך 8.2 זה
 משחו כמו חודש אחרי זה היא נעלמה מאותו תפקיד זאת אומרת
 היא לא היתה באותו מקום עם הרופא הזה עם הצוות הזה
 מאותו יום היתה התכתשות הוא חיפש הוא חיכה לה הוא עבר
 במקומות אחרים, היא לא הופיעה באותו מקום כי הוא יכל
 לזהות אותה הוא חיכה לה, והוא חיפש אותה מאז הוא עובר
 מסכת של טרטורים ממש אנחנו אותם אנשים צעירים לא מבינים
 בכלל איך ששולחים בנאדם עם פתק, לך לעכו תחפש את הילד
 שלך, לך לעפולה, נשמע לי מאוד מוזר נותנים לו פתק והוא
 חולך לאחראי אחד בשם בדיחי, והחתייסות והחתבטאות מי
 צריך את הילדים שלך, זה החתבטאות מאוד קשה, אבי היה מאוד
 עדין אני יודע, מבחינה מסויימת הוא לא עמד בצורת
 החתנחגות הזאת והיה לו גם קשרים, בסך הכל אבי בימיו היה
 מאוד מתחרט על כל הקטע הזה. כי הוא היה לו פה שלושה

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

אחיננים שברחו ביציאת היתומים היו פה חברים בסניף מפ"י, ישראל ישעיהו כל החבורה הזאת, חיים צדוק, זכריה צדוק, אחד היה מנחל ביפו בית אריזה משחו, היו אנשים פה במעמד וניה לו אחות בירושלים, הוא יכל לוותר על כל הקטע, אבל זה מה, הוא פונה לדודו לאחיין שלו, חיים צדוק, בא לבקר אוחו או שהוא הלך לבקר אותו היה גר בתל אביב באיזשחו מקום מספר לו את הסיפור תשמע ילד, זה נכון לשבוע, הסיפור הזה, מה עושים? לא יכול להיות נותנים לי פתקים אני רץ הולך חוזר בא ואחרי זה, זה היה ימים שהוא היה נעלם מהאוהל בכלל. הולך רץ וכל מיני כתובות הוא היה מקבל מיוסף בדיחי, מהאחראי הזה, אז הוא בחור שהגיע לארץ לא יודע אם היה נשוי, לא נשוי אבל אחד שבשנת ה-30 היה פה באר התכתב כתב מכתבים לכל מיני אנשים שהוא מכיר פה שם, בסך הכל כשאימי אני אספר את זה בסוף, היה לנו משפט ירושה אז המדינה רצתה את החלק שלו, אז אמי זוכרת את זה היום הוא כבר לא חי אבל היא אומרת לו כל כך הרבה באת במכתבים תן איזה מכתב אחד נשכנע את השופט שלא יקח 10 אחוז מהירושה עכשיו בגלל הילד שנעדר, במצבים ההם אני הייתי עובד הוא היה עובד משהו בחברת חשמל או קיבל איזה תפקיד או מה לא יכולתי יותר מדי להיות נגד, אבל מה אם את זוכרת אני קיבלתי בשביל הדוד, זאת אומרת הוא היה דוד שלו איזה טנדר מהמפלגה וזה היה גם צורה של טירטור, לוקחים אותו הם עושים איזה סיור לא יודע מי היו האנשים האלה עושים סיור בכל מיני מקומות ולוקחים אותו תחפש פה,

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמםשל ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954ישיבה מיום 26 ביולי 1995

הם בינתים עושים את העניינים שלהם ותחפש פה ותחפש פה בכל מיני בתי תינוקות, זה שלב שהוא הרגיש שיום אחד זה נגמר, הולך ובא מקבל עוד פתק בתוך הסיפור הזה, נכנס הסיפור של אחותי אבל הייתי רוצה לעבור חלילה יותר שמגיע לקרית אונו, מגיע לקרית אונו הוא לא אחראי על אף אחד, זאת אומרת אין עליו איזה אחראי או מה, ממש בשבועות הראשונים או בשבוע הראשון אמר לו מישהו אתה יושב, בוכה צועק, גנבו, מה יש פה משטרה במדינה שלנו. שיש משטרה אני יודע שמביאים לי פתק ואני הולך לאיזה בית תינוקות ומחפש, עושה את זה כבר הרבה זמן והוא הולך ב-1950 בפברואר אולי סוף פברואר, הולך למשטרת ישראל פתח תקווה, כפר אונו שייך לאזור הזה, ומתלונן, מגיש תלונה, על העלמות הילד. אומרים לו מעכשיו זה בטיפולנו אנחנו נמצא את בנך, אני חושב שמפח מתחיל פה כבר, אני יודע איך לקרוא לזה המצב שאתה רואה עוינות כלפי אדם שכביכול, הוא עשה את מה שמוטל עליו, זאת אומרת מבחינתו אם הוא יתלונן במשטרה בזמן אמת, חודש ימים אחרי המקרה, יש לו נתונים מי האחות ויש לו נתונים מי המובילים איפה הילד שהיה חודש? מדובר בחודשיים אחרי המקרה, יש לו את הבדיחי הזה שחי וקיים במחנה ועוד מככב שם. שום דבר אפשר להגיד התיק נסגר מחוסר ענין לציבור זה מה שנקרא פה, שום דבר לא טופל, ומפח מתחיל כבר הזדון והעוינות כלפי הנושא הזה, הוא בא עוד פעם פעמיים, יחס של זלזול, לא יודעים מה אתה רוצה וככה הוא ממשיך את חייו עד שכשהוא מקבל צו גיוס ב-

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

'66 אני מציין, אף פעם לא אמרו לו שהוא נפטר, שהוא מת, ב-66' אבי היה ככה מהפעילים האלה שארגנו כאלה שיבואו להעיד ואספו כספים גם כן לרכז את החומר וכל הדברים, זה היה בקריית אוננו באיזה ועדה ציבורית, צעירים שההרגשה שלהם אחרי שסיפרו את כל הסיפור והתרגשו וחזרו לכל הדברים וסיפרו ואמרו את השמות ומדובר ב-15 שנה בסך הכל אחרי המקרה. בדיחי עוד חי. האנשים, האחיות בסך הכל 15 שנה, האחראי בבית חולים, כל אלה חיים וקיימים אף אחד לא נ... מביאים איזה נהגים, הסתכלתי בתיק מביאים איזה נהגים שחם מתארים איך היה נראה הנושא, בוועדת בחלול הלכתי לעיין בתיק שם לפני שהכנתי את החומר, התיק של החודש, חצי שנה, יש את המסמך הזה נעלם. לרמת גן להגיע, ב-67' גם היה אפשר עוד להגיע לרמת גן ולברר, בדיחי בפירוש היה עוד חי עוד אז, שום דבר. האנשים האלה לא נחקרו, וקשה מאוד להגיד שמצב כזה שאדם מתלונן במשטרה ב-1950 וכלום לא נעשה. ב-66', '67', אבי מספרים את הסיפור חי, תביאו את האנשים נזחה אותם, תן לנו את הזה.. מחנה ב', בדיחי, שמות מפורשים. שום דבר. מקבלים ב-68' מכתב ממדינת ישראל שועדת בחלול - מינקובסקי לא הגיעה למצוא את עקבות הבן, ואנחנו מדינת ישראל מקבלים את הטיפול, משטרת ישראל מקבלים את הטיפול בענין למצוא את הילד שלכם, כמו ב-1950 אולי שם עוד כתבו כמה משפטים מה שאבא שלי אמר שם, אבל ב-68' כלום לא נעשה, קיבלנו מסמך ממשטרת ישראל, לא יודע אם יש לכם את זה פה מצולם אני

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

הכנסתי לתיק. החקירה לגילוי גורל בנך תימשך על ידי משטרת ישראל. בנושא הזה אני חושב שהתחלה, אולי היתה באיזה אחראי במחנה, אחות אם כן עשו, אני חושב שהתחלה האמיתית היא ב-1950 בנאדם מתלונן במשטרה, אני חושב, אזרח, זה מה שחובתו לעשות, אני חושב שהחוקר פה של הועדה צריך את הדברים המינימליים האלה לבדוק מה נעשה בתיק ב-1950 אני רק רוצה לומר לכם שהלכתי לגינזך עכשיו לאחרונה ובכלל ועדת בחלול - מינקובסקי בכלל לא הלכה לחפש את התיק הזה. אולי יש שמה איזה ממצאים? אני בטוח שאין כי אבי היה חולך, היחס היה מזלזל, תחכה, תלך תבוא הוא בא כמה פעמים, ב-1968 יש פה כבר מדינה יש פה משטרה שכותבת מסמך לבנאדם אנחנו נטפל בבן שלך. נמצא אותו. שום מסמך לא קיבלו אחרי זה לא נפתח אפילו תיק. מכתב. בשביל שתוק לשתום את, זאת אומרת להרגיע את הבנאדם. יש פה מישהו ש... הנושא עם יוסף צדוק, נתקלנו בו בחמשך חדרך הרבה, כ.ה. מימון: אני רוצה לשאול משהו על יוסף. עד כמה שאני מבין זה מקרה שבו לא הודיעו לכם שהוא נפטר אלא יוסף נעלם בין תל חשומר לבין האחות בראש העין,

יצחק צדוק: כן.

כ.ה. מימון: זאת אומרת כשבאתם לתל חשומר לקבל אותו אמרו ששלחו אות לראש העין ובראש העין אותה אחות שאח"כ נעלמה, אמרה שהוא עדיין בתל חשומר זאת אומרת זה מקרה שלא הודיעו למשפחה, לא הודיעו לכם שהוא נפטר.

יצחק צדוק: עד היום.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

- כ.ה. מימון: זאת אומרת הוא נעלם בין ראש העין, זה נכון?
 יצחק צדוק: כן.
- כ.ה. מימון: אלה הם העובדות. יפה זה דבר פה,
 יצחק צדוק: אני מציין פה שגם בשנת '50 גם הועדה לא מצאה לנכון
 למצוא תא בדיחי שהוא עוד היה קיים, את האחות כלום כלום,
 כ.ה. מימון: ברור זה סיפרת. דבר שני - אני מבין שבראש העין
 הייתם בסך הכל 3 חודשים ועברתם לקרית אונו ששם ההורים
 חיים עד היום, זאת אומרת גרים שם,
 יצחק צדוק: אבי נפטר. אמי כן
- כ.ה. מימון: עכשיו הארועים של יוסף אחיך, היו כשההורים כבר היו
 בקרית אונו או שהם עדיין היו בראש העין,
 יצחק צדוק: החיפושים האמיתיים שאבי היה הולך ימים שלמים לחפש עם
 הפתקים זה שלב של פתקים שבדיחי נותן פתקים,
 כ.ה. מימון: עם הילדה, עם דליה זה כבר סיפור אחרי זה?
 יצחק צדוק: לא. בתוך המחנה זה מצטלב,
 כ.ה. מימון: באותה תקופה.
- יצחק צדוק: אני רק אולי אזכיר עוד כמה מילים זאת אומרת בנושא
 הזה של יוסף אנחנו נתקלים בו לאורך כל הדרך הוא עובר
 איתנו דירה אנחנו מקבלים עליו ביטוח לאומי עד גיל 18,
 כשאבי ז"ל נפטר אנחנו מגישים לאמי, מוותרים לה על
 הירושה זאת אומרת על הבית על הכל שתוכל להתארגן אולי
 למצוא מקום יותר נוח לה לגור, אז נציג חמדינה בא ורוצה
 את העשירית שלו, את האפוטרופוס,
 כ.ה. מימון: זה סיפרת,

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

יצחק צדוק: אני אולי עכשיו אעבור לבת, לדליה,

היו"ר: לפני זה רק פרט אחד, כשאביך מסר תלונה למשטרת פתח תקוה הוא מסר פרטים שם על מי שהוא מתלונן, כלומר שמות של האנשים בבית החולים שדחו אותו והשם של האחות שנעלמה ממחנה ראש העין, האם בתלונה מסרתם פרטים שמות כאלה, כלומר אביך המנוח,

יצחק צדוק: אני בודאי לא יכול לענות על זה אבל יש לי הוכחות שהוא כן עשה את זה מדובר בחודש אחרי המקרה, אני הלכתי לתיק של בהלול מינקובסקי ב-66' ושם אבי זוכר את כל השמות, את כל התיאור, אולי שוועדה תבקש את התיק הזה אני גם ביקשתי לצלם לי את כל הדברים שם, אבי שם מזכיר את בדיחי, את היה שם עוד אחד אפרתי שאני לא יודע מה הקטע שלו, כי בסיפור הדברים הוא לא מוזכר, יש שמה עוד סיפור שקשור לילדה של שרה אחמר שזה קשור רק לילדה, אבל בדיחי מוזכר האחות מוזכרת וכב-1950 נמצא במשטרת פתח תקווה, מדובר פה בחודשיים חודש אחרי המקרה, מדובר באדם צעיר באדם שבתומן היה לו חנות שאפשר להגיד מהגדולות בתימן, הוא היה ליד הכנסת מה שנקרא, ליד חמכמה קראו לזה, אני חושב לציין את זה אולי בסוף שהנושא הזה שהוא לא יכל לשמור על הילדים שלו, הוא הרגיש בזה עלבון שאיזה חבורת אנשים ב-3 חודשים גרמו לו כזה עוול, במידה מסויימת הוא לא כל כך דיבר על הדברים, הוא חיפש כשהוא נתקל עם אנשים אז הוא ניסה אולי למצוא אנשים שאולי יעזרו לו, אבל כל היום לחזור על זה, להיפך, הוא הרגיש בזה, אני חושב שזה

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמםשל ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954ישיבה מיום 26 ביולי 1995

דבר מינימלי שאדם מרגיש שהוא שומר על ילדיו. זה לא בעיה כל כך גדולה והוא ב-3 חודשים לא ידע לעשות את זה. זאת אומרת מבחינתו הוא לא כל כך דיבר על חזברים. אני רוצה לעבור לילדה דליה צדוק.

דליה צדוק זה היה ביום ראשון, הם עוד נמצאים במחנה, ביום ראשון זה היה 8.1.1950 הם מגיעים ב-24.10, ב-8.1 היא צריכה ללדת לוקחים אותה לתל אביב, בית חולים יהודה, בית יולדות, מישהו מכיר היא לא ידעה להגיד לי בדיוק מה שם הבית חולים אבל בתל אביב באיזשהו מקום בית יולדות היא שוהה שם כשבוע והיא חוזרת למחנה, כידוע בזמנם זאת אומרת במחנה, במצב הזה בפברואר בודאי יש מצב של חורף אוהלים, אוהלים משותפים, היא הולכת לאוהל הילדה לבית תינוקות הילדה בת שבוע, והיא הולכת הלוך חזור אין לה הרבה מה לעשות הולכת להניק את הילדה, ככה היא עושה 3 שבועות, אישה בת 20, בדיוק יודעת מה קורה ומה התפקיד שמוטל עליה, אני אולי אקפוץ לסוף, אחרי זה אולי, 3 שבועות היא עושה את זה הלוך חזור עד יום שני ה-6 לפברואר בערך חודש ימים מאז שהיא נולדה. יש דברים שחרגשות שלה אולי, או הקליטה של הנשים שחסתובבו שם היא חרגישה בזה את האשמה שאולי פה הסגרתי את עצמי, היא סופרת את הימים פשוט, בעלה זה אולי לא כל כך מקובל אבל היא כבר ידעה איפה היא הולכת היא אולי כבר ביקרה פעם אחת בשיכון הזה במקום הזה בכפר אוננו, היא סופרת את הימים. יום שני,

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

כ.ה. מימון: סופרת את הימים לעזוב את המחנה.

יצחק צדוק: לעזוב. ביום שני ב-5 בפברואר היא מגיעה להניק את הילדה נפרדת מהילדה, יום שלישי היא מגיעה בבוקר שזה חיום האחרון לשהותם במחנה, יום רביעי הם אמורים כבר הטנדר מוזמן לעבור 5 משפחות לכפר אונו שהתארגנו ללכת לשיכון, שילמו יש להם את כל המסמכים, היא מאוד דאגה בתקופה הזאת, היה לה הרבה חששות לא יודע מאיפה אבל היה לה, אותה אחות שאבי ביקש ממנה שתקבל את הילד היא היתה באה איתה היה לה גם בת גאולה היא היתה באה איתה להניק, נפגשות, עוד חברות שהיא מכירה. והיא פונה אליה לאחותה, וזה מקרה שאני, את חסוף של המקרה אני זוכר אותו. היא אומרת לה תראי הילד הלך, הילד נאבד.

כ.ה. מימון: זו היתה אחות,

יצחק צדוק: זו היתה אחות שושנה שיריון, שהם היו באוהל סמוך, הלכו ביחד,

כ.ה. מימון: אותה אחות של הסיפור של אחיך יוסף?

יצחק צדוק: לא לא לא. אחות של האמא. דודה שלי אחותה של אמי. אחותה של אמי שהיתה אז בשכנות לה באוהל חולכת איתה להניק את חבת שלה בשם גאולה ואמא שלי חולכת להניק את דליה, אמי מאוד דאגה שכמה ימים לפספס את חבת והיא אומרת לה חיו דברים כאלה, אמא שלי אומרת, אומרת לה, תראי, עוד יום לא יקרה שום דבר לילדה כי בפעמים קודמות שהיא ביקשה ממני תחכי, תגמרי לפני להניק תחכי באחד החלונות אני מוסרת לך את הילדה תקחי אותה לאוהל, אמרה לה, תראי, היא

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמםשל ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954ישיבה מיום 26 ביולי 1995

אחותה הגדולה ואני מתאר לעצמי שהיא שומעת לה, הילדה בחוץ גשם, אבל ביום האחרון היא מבקשת ממנה והיא גם מסרבת לה, והיא אומרת לה יש לי פה חברה, שרה אחמר, היא שומרת על הילדה שלי, קרובה של בעלי לא יודעת מה הידידות ביניחם אני יגיד לה מילה, בשביל יום אחד, לאמי זה היה יותר מזה. זאת אומרת אם כבר שמרתי עד עכשיו כבר היה להם את ההרגשות, הילד לא חזר, אבי הולך בא הולך בא, עושים ממנו צחוק, היא לא מקבלת אני אולי ארוץ לסיפור ב-63' או 64' האחות הזאת היא אושפזה עם מחלה קשה בתל השומר, והיא מוצאת יום אחד כשהיא קצת מרגישה יותר טוב, היא באה לקרית אונו ואני בתור ילד, שש שבע, שמונה, רואה אותה בוכה ומבקשת סליחה מאמי, אומרת לה: היום הזה אני לא יכולה לשכוח אותו. תסלחי לי על הענין הזה. אני יש לי כמה חודשים רק. זאת אומרת הדברים, ההרגשות שהיה להם היו מאוד חזקות, אני אספר את ההרגשות של אמא שלי את המסקנות שהיא הוציאה מהדברים, אבל גם מחזה כזה שהיא שומרת אותו 63' זה 13 שנה והיא זוכרת את הבקשה של אחותה והיא זוכרת שהיא לא נענתה לה והיא אומרת לה אני בטוחה בזה שלא מתה הילדה ולא שום דבר, כי שרה אחמר למחרת שהלכתם לקרית אונו, אני באתי אליה החתנהגות שלה חפסיקה להיות חברית. חפסיקה להיות חברית אני פונה אליה ואני אומרת, איך עשית את זה לאחותי? למח לא טיפלת בה, אני עוד מספר מה עשו לאמי באותו יום שלישי חיום, היא אומרת לה, אני בטוחה שלא מתה, שרה אחמר התנכרה לי מאחרי זה, לא התייחסה אלי

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

יפה. אמי מגיעה ביום שלישי בבוקר לאחר שאמרנו שביום שני בשעה חמש היא נפרדת מהתינוקת, התנכרות מוחלטת הלא היא מכירה את הילדה היא יודעת איפה היא נמצאת, היא מכירה כבר פחות או יותר את האחיות, קשה להגיד שהיה לה קשר דיבור אבל היא מזהה אותם. לא יודעים לא יודעים. תלכי מפה. תצאי אל תפריעי, היא בוכה צועקת שעתיים. מגיעה אליה איזה אחות ראשית היא אומרת, מישהי, זה עוד סיפור של פתקים, נותנת לה פתק תלכי פה תחפשי אולי בבית חולים במחנה ראש העין חדסה קראו לזה. חולכת יום שלם. אני ראיתי את הדברים בועדת בהלול, אבל אני אספר קודם כל מה חם ראו אז בשנות '50 ואני אחזור מה אני ראיתי בתיק בועדת בהלול, יום שלישי יום קשה מאוד היא ראתה את הילדה בשעה חמש קודם, היא שעתיים בוכה בבית תינוקות שולחים אותה לבית חולים בהדסה בתוך המחנה היא מסתובבת יום שלם, אבי מצטרף אליה, הוא היה צריך סידורים בדירה לא יודע, הוא הגיע בשעה שתיים שלוש ארבע אחרי צהריים, גם מסתובב איתה במחנה הולכים לאותו אני לא יודע מה לקרוא לו, בדיחי הזה, ואומר לו, החתייחסות של האנשים שעבדו שמה מאוד היתה קשה. "מי צריך את הילדה שלך?" מה קורה איתך מה אתה עושה ענין מדבר כזה, בעוד שנה יהיה לך עוד ילדה. אני חושב שלאישה תימניה בתקופה החיא, ועוד מתימני בדיחי אחד, לא יודע מי זה, לומר את הדברים, זה היה משפיל זה היה, אבי בכל אופן בכל הקטע הזה אם הוא ניגש אם הוא קצת חרים את הקול במיוחד עם החבר'ה שהיו שם מה שמתקראים

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

תימנים שהוא מכיר אותם ואולי זרקו לו כמה מילים בתימנית גם כן, מאוד היה מושפל. אמר אני לא עוזב, אל תעשה דבר כזה הוא אמר לו, לקחת ילד, אתה עכשיו רוצה את הילדה. תן את הילדה היום שלישי אתמול אשתי הניקה אותה, איפה היא? מה פירוש? מה בלעה אותה האדמה? אומר לו: תראה, צדוק אל תעשה פשלות אל תעשה בהדלות בתימנית, אתה ממשפחה מכובדת, זה יותר פוגע כשאומרים לאדם כזה כך, אתה מחר הולך לקרית אונו יש לך כבר שיכון, אתה מהאנשים המוצלחים פה. לך לקרית אונו יום חמישי אני אביא לך אותה. יום רביעי בבוקר הוא מגיע אליו, עוד הפעם לבדיחי הוא אומר לו: אל תעשה את הדבר הזה יש "חוף אללה" יש אלוקים בשמיים, שניים. הוא אומר לו: תלך, סיכמנו, יום חמישי אתה חוזר, אתה מקבל את הילדה. עולים לטנדר הם היו חמש משפחות שחלכו אז גבעת ברכה כפר אונו, הם הולכים רק עם הילדה ראומה בת 4, הילד יוסף בחיפושים, הילדה, התינוקת, למחרת בדיחי נותן אותה והם מגיעים לקרית אונו בלי הילדה, על הבוקר ביום חמישי הם מגיעים למחנה עולים ראש העין,

חיו"ר: סליחה אתה מנסה את זה בצורה שאח"כ יתקבל שבדיחי נתן את הילדה למחרת. אתה התכוונת שהוא הבטיח,

כ.ה. מימון: הוא הבטיח כן, אני אראה לכם בתיק הרפואי שכל הקטע חזה הוא שקר, אני אבל רוצה לבוא ול... את הדברים, נכון, מגיעים ביום חמישי החורים דואגים, הוא אמר להם כביכול אני אברר את הענין ביום רביעי חבל לכם להפסיד את החסעה הזאת לקרית אונו, יום חמישי יום קשה מאוד, הם כבר לא

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

תושבי המחנה בדיחי אולי לא חייב לחם גם הרבה, הוא אומר לחם אין ילדה, הילדה מתה אין לי מה לומר לכם יותר. אבי מתחנן לפניו, שני ילדים שלושה חודשים, כל העסק, בדיחי אם הילד מרחת אותי עם כל מיני פתקים, הלכתי באתי כלום לא יצא מזה עם הילדה זה מה שאתה עושה לי כעת. לא יודע, הוא עזב את המקום אני חושב שזה הטעות שלו. הלכתי לועדת בחלול לראות את התיק הרפואי, אם אנחנו מדברים על יום שני זה ה-6 לפברואר 1950 שאמי הניקה את הילדה עד השעה ארבע חמש, ... בחלול יש הכל, הורי מקבלים את זה רק בשנת '67 זאת אומרת מודיעים, מודיעים לחם בטופס הזה, לא מקבלים שום מסמך אבל מודיעים לחם בטופס הזה ב-68' בחודעה, שהילדה מתה והיא קבורה ויש רופא ויש תיק רפואי ויש בית קברות, המשטרה. המשטרה בעקבות הועדה הבנתי. זה בסמיכות כך הבנתי כי זה מצורף לתיק בגינזך. והם מקבלים אז את כל הידיעות שהכל מסודר במחנה, יש תיק רפואי יש רופא חתום יש תעודת פטירה יש קבר יש הכל רק מעניין שמר בדיחי באותו מחנה, הם נמצאים במחנה עצמו הוא מוביל אותם לראות את הילדה הם תכננו כבר אולי ללכת לקרית אונו עם תעודת פטירה, ב-6 הסתכלתי בתיק הרפואי, וראיתי בדיוק על הקווים מתי עובר יום ב-7 היא כבר לא קיימת ב-6 היא מתה. יש תיק רפואי יש רופא יש חותם יש הכל. זאת אומרת משעה חמש עד שעה בסביבות אם עבדו שם עד שעה 12.00 בלילה וכבר חוציאו תעודות פטירה וכתבו רישומים אולי כן, עד שעה 12.00 הילדה מתה ויש שמה רישומים רפואיים הלכתי פה

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

לסיכום של ועדת בהלול כתוב דלקת ריאות. אני לא יודע, לא בא להגיד שאני רופא אבל התייעצתי עם רופא, דלקת ריאות יש הרבה הרבה סימנים חיצוניים זה מה שלא נתן לאמא שלי להאמין בכלל לדבר הזה, גם מבחינה רפואית ילד תינוק, הוא משתעל הוא לא יונק בצירה חלקה הוא לא רגוע יש לו נשימה לא טובה, הילדה היא עזבה אותה בצורה בריאה, יותר מזה למחרת ביום שלישי אמי צועקת בבית תינוקות יותר פשוט מזה להגיד לה, הוא נמצא בבית חולים חדסה במקום זה וזה העברנו אותו בלילה בגלל שיש לו בעיה היתה לו בעיה. בבית חולים עצמו היא מסתובבת יום שלם עם אבי, כלום לא אומרים לה, היא מסתובבת לחפש ילדים. אני רואה שם בתיק שהיא הועברה לקבורה רק ב-9.10 תיק רישיון קבורה כל הדבר הזה ב-10.2 פברואר והיה שם איזה בחור מאוד מעניין שהוא אמר שהוא חוקר וכל הדבר הזה בוועדת מינקובסקי הוא היה קוראים לו עמי חובב שהוא הראה לי את התיקים, אמרתי לו אני לא כל כך חוקר, אבל בא תראה עומד בנאדס, עומד עם אשתו יש לו כבר סיפור עם ילד שנעלם, הוא רץ הוא מחפש הוא משגע, בא תגיד לי מה קורה פה לבדיחי הזה בא נכנס לראש שלו. אחרי זה נכנס לוועדה מה אתם עשיתם, אבל עומד בנאדס עם אשתו אומר לך תשמע, אתה יודע שילד הלך לי פה, הילדה בת חודש נעלמת, בלעה אותה האדמה, אתה אומר מתה, תיקח אותו 10 מטר 100 מטר תראה לו את הילדה, הלוא תעודת פטירה כבר חוצאה ב-7 ואבא שלי ביום חמישי ב-9 מופיע אצל בדיחי, הוא מופיע אצלו מה יותר פשוט לסגור את הענין תראה לו,

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

אומר לי עמי, אולי ניתחו אולי לקחו אותה למקום, כלום. המסמכים של התיק של ועדת מינקובסקי בהלול אומרים שהיא הועברה מבית חולים ראש העין הדסה, לבית העלמין זה על ידי חברה קדישא זאת וזאת, ב-10 תעודת פטירה יצאה ב-7 יש פה איזה טעות 17, אבל שם ראיתי ב-7 הורי נמצאים ב-9 חוזרים מכפר אוננו לראות לקחת את הילדה. הקשיחות שלו, הביזיון שמתנהג אליהם הם עוזבים את המקום. בניתוח הדברים לאחרי שאבי נפגש עם הרבה אנשים, ומספרים לו ואם הועדה רוצה אני יוכל לספר לכם לפחות שני מקרים שאבי נפגש עם אנשים או שמע מאנשים, המבחן שלו היה,

היו"ר: ביחס למקרים אחרים, אם יש שמות ופרטים אז תתן לנו רשימה ונכניס אותה לתיק או שהם יפנו ויגידו שהם רוצים להופיע בפנינו, אנחנו לא יכולים מכל עד שיבוא שיגיד לנו, אנחנו מכירים עוד שמונה תשעה אנשים,

יצחק צדוק: אני רוצה להמשיך. בנושא הזה עצמו אם ניקח את ועדת בהלול מינקובסקי שקראה לעצמה חוקרת החורים שלי בסך הכל 15 16 שנה צעירים, אמי היתה בת 19/20 היתה בת 36 מספרת את כל הסיפור האמיתי הזה שהיא חיה אותו אז רק מגלים לה שיש תעודה ויש הכל אבל היא אומרת שמות. היא אומרת שמות היא אישה בת 36, היא התרגשה היא לא ישנה חודשים לא משנה אבל היא אמרה לכם שרה אחמר, היא אמרה לכם בדיחי היא אמרה לכם את השמות של האנשים לא מצאו לנכון לקרוא לאף אחד. שום דבר, רק קיבלנו ב-68' שיש איזה חלקת קבר לא יודע, אחי הלך, מצא לא מצא, לא הנושא,

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

אני חושב שבחלק הזה שאנחנו רואים פה שלאורך כל התקופה זה מתחיל אולי באחראי שהוא אולי בורג קטן שהיה אפשר כבר אז, בתלונה של אבי ב-1950 במשטרה אם היו לוקחים אותו לחקירה תחת אזהרה אני מאמין שהוא היה מפחד שיקרה לו עוד ארוע שיקראו עוד הפעם או האחות הזאת שום דבר לא נעשה. הנושא הזה של לא להראות, לשלוח אותם בחזרה לקרית אונו בלי שני הילדים, מעלה הרבה ספקות גם מהבחינה הרפואית אני חושב היו צריכים לקרוא לרופא שחתום על זה, בוא תספר לנו איך נגמרים ככה בתוך ארבע חמש שעות, אני יכול לומר לכם לחזור הלאה, המסקנות של משפחת צדוק בקרית אונו, זה כללי זהירות אמנם אין אחראים בכפר אונו עליך, אין שום אחראי עליך בקרית אונו, אתה אזרח מן השורה אבל יש רופאים מסוכנים מאוד, אמי לא מוכנה להפגש עם בית חולים, יש ד"ר אוליבר שאולי היה של האנשים העשירים בכפר אונו, משפחת צדוק רק מתעסקת עם ד"ר אוליבר עם הקטנוע אני זוכר עד היום, אמי יולדת 8 לידות בבית, המיילדת, לא הגיעה המיילדת כן הגיעה, היא יולדת בבית. ד"ר אוליבר מגיע. יש איתו תנאי אחד, אין מושג כזה של אישפוז ילד לא יוצא מפה, פשוט לא יוצא, אבי לא חולך לעבודה והרופא במקום מכסימום ניקח אותך למרפאה אבל באותו יום חוזר הביתה, אף אחד לא מת אף אחד, וחאמא מרגישה והיינו קצת חולים והבאנו רופא, לכן כל התקופה הזאת בנייתוח המקרה שאבי פגש אנשים שמע מהם את הסיפור ואני לא אזכיר את הסיפורים אבל התרגום שלו לכל הקטע, הילדה לא מתה אמרו

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמםשל ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954ישיבה מיום 26 ביולי 1995

לו, לא מתה לא ב-6 לא ב-7 ולא ב-8 המבחן שלך היה ב-9.10 כשחזרת מקריית אונו, בדיחי לקח פה בחשבון, אתה הולך לכפר אונו יש לך זירה, תתעכב, תבוא יום ראשון יגיד לך סיפור כזה, יהיה לו יותר קל, יודעים במחנה שהורי עוזבים, היא סיפרה את זה לחברות שלה, הרגשה של אבי מהסיפורים מהאנשים שקיבלו את הילדים אחרי שאמרו להם נפטרה, שהמבחן שלו היה ב-9.10 אחרי שהוא עזב את המקום, הלך לקרית אונו, פה גמרת את הסיפור, פה אפשר לעשות כל מן חבא ליד. אני חושב לסיכום אמי לא הגיעה לפה ואולי זה לא יפה לומר את הדברים אין לה את האימון הזה, לבוא ולספר את הסיפור, אולי היא גם לא רוצה לתת את החרגה הזאת שישמעו אותי יראו אותי, ועוד הפעם יעשו לי את החצגה הזאת שאני בוכה ומתרגשת והדברים נגמרים בדברים שלי. אני חושב שמבחינת הועדה הממלכתית המכובדת הזאת, אני חושב שאת המינימום של הדברים, תשובה ממשטרת ישראל מ-1950 זה מינימום של תשובה שהמדינה צריכה לתת לאזרח שהתלונן במשטרת פתח תקוה, נעזוב את כל הפתקים שהוא קיבל וטרטרו אותו, אבל הוא התלונן במשטרה ועדת בהלול לא מצאה לנכון ללכת לחביא את התיק הזה בכלל. ב-1968 הוא מקבל מכתב ממשטרת ישראל שמדינה תמצא את הילד. פה מתחיל הענין פה מתחיל המצב שמשטרה מסוגלת לכתוב מכתב לבנאדם חיות וחוא מילדי תימן אז אנחנו נכתוב לו מכתב ונשכח ממנו לעוד 15 שנה וכל 15 שנה נקים עוד ועדה עוד ועדה, הורי בועדת שלגי לא הגיעו, לא היה לחם מה להגיע בכלל הם

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמםשל ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954ישיבה מיום 26 ביולי 1995

סיפרו את הסיפור בצורה ברורה ביותר, אם היו רוצים לעזור להם היו מביאים את בדיחי והיו חוקרים והיא היתה מזהה את האחיות את שרה אהמר את כל הדברים האלה, אבי פגש את הבחור שנקרא אז, שהוא לא היה בועדה אבל הוא ריכז את הדברים קראו לו צדיק, אומר לו כל הכבוד זה הפתקים שקיבלנו, את הדברים האלה אנחנו יודעים עוד מ-1950, אם אתם הייתם הצעירים יכולתם אולי כן לעשות אבל בזה זה נגמר, שאנחנו סוחבים את הנושא הזה, אמי מבחינה זאת אין רופאים, אף אחד לא הולך לאישפוז, בודאי מדובר פה על גיל 14/15 שחם עוד תחת השליטה, האירועים הקשים שאולי בזה נגמור, האירועים הקשים זה היה פטירתו של אבי זאת אומרת היא לא הלכה אף פעם לבית חולים לבקר ילדים או מה גם אם מישהו בגיל מתבגר יותר הלך לבית חולים זה היה אולי מישהו אחר הלך לבקר, אבי פנסיונר, זה 30 שנה בחברת ריצוף, היה פנסיונר היה הולך ללמוד בשיעור קבוע הולך חוזר, קיבל שטף דם במוח אישפזו אותו בבית חולים תל השומר, יום שני בערב הוא נפטר אני מגיע מירושלים הייתי אז כבר נשוי בירושלים משפט אחד, אמי מהאנשים האלה לא חוזרים, לא חוזרים חיים. או נעלמים או מתים. אנחנו מכירים אותם, אני זוכר את זה מאחי דוד שאמרו לה שהוא צריך איזה טיפול בבית ספר היא חתמה על כל מה שאתם רוצים, אישפוז אני לא אתן אותו אני הייתי בסיפור הזה פעמיים כפול שתיים. לאחרונה אחי, אני רוצה אולי לסגור את המעגל בזה, מבחינת אמי ההרגשות שלה שזה מסובב אותה

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

כל ... חולכת עם זה, אחי הגדול זאת אומרת שנולד ב-1950 זאת אומרת בשנה שהם עוד עברו למחנה, לכפר אונו שעזבו את המחנה, אלו ילדים, זאת אומרת, הרבה שנים קיבל ילדה לאימוץ, היא מבחינתה זה אולי החזירו לנו משחו פה, המדינה הזאת החזירו לנו ילדה, אחי לא מזמן קרא לבנו יוסף, בנסיבות אחרות, גם בזה היא הרגישה, אבל בסך הכל אני חושב שהאימון וההרגשות שלה כלפי כל מה שנעשה ב-3 חודשים בסך הכל האלה הוא מאוד טראומה, טרגדיה, אני חושב שהיא תיקח את זה איתה, ואין לה שום זאת אומרת תקוות ממישחו פה שיום אחד יבוא כי בסך הכל אני חושב שהעלתי את הדברים שגם בוועדות גם מבחינת המשטרה יכלו למצוא את האנשים, מדובר פה באנשים צעירים ולא נעשה שום דבר, אני חושב שלקבל עוד פעם מכתבים, מכתב כזה סתמי, הייתי מבקש באמת בנושא הזה שהדברים כל כך ברורים והחורים שלי בוועדת בחלול, אתם יכולים לקרוא את התיק הם דברים מאוד ברורים, איך מתה ילדה ב-4 שעות, יש לזה דברים התייחסות, לתת איזה תשובה מהמדינה מי או למה לא, למה המשטרה לא פעלה ב-1950 למה ב-1968 יש פה כבר אני חושב, השלטון כבר היה מבוסס גם אם נגיד שב-1950, ב-1967 גם כל האנשים היו חיים והמשטרה בכל אופן שולחת מכתב סתמי בלי לעשות שום דבר מאחורי הדברים. הייתי מעוניין אולי לעמוד בקשר עם החוקר, יצא לי לדבר איתו על כמה מקרים שהבאתי בפניו, שרציתי לספר פה, ולשמוע ממנו, אני חושב שיש איזה זכות ... לשמוע לאמא שלי שתדע מה משטרת ישראל עשתה ב-1950,

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

מה היא עשתה ב-1968 שזה ודאי אפשר להבין. האם בכלל הם פתחו תיק לנושאים האלה.

היו"ר: טוב, אני יש לי שאלה אחת אליך, שתי שאלות, קודם כל המשטרה כאשר היא כתבה את המכתבים האלה ב-68' ידעה על התלונה שהוגשה ב-1950, אין קשר בין שני התיקים, המשטרה לא עשתה, לא קישרה בין שני התיקים, אני חושב אני לא,

יצחק צדוק: אני חושב שאם בנאדם מגיע לוועדת חקירת בהלול-מיניקובסקי והוא אומר התלוננתי ב-1950 במשטרת פתח תקווה כשהייתי תושב, אזרח לא בתוך מחנה, הייתי תושב אזרח אמרו לי, אנשים מקומיים אולי אולי גם לא תימניים, מה פירוש? מה זה גונבים לך ילד? בוא איתנו למשטרה תתלונן. ועדת בהלול מינקובסקי לא הלכה למצוא בכלל את התיק,

היו"ר: טוב בסדר, עכשיו השאלה השניה נוגעת למה שאמרת עכשיו האם אתה באיזה צורה שהיא יצא לך לראות אם ועדת מינקובסקי כתבה פרוטוקולים?

יצחק צדוק: אני הלכתי כמו שהזכרתי ביקשתי מאדם שאמר שהוא היה קשור לוועדה, עמי חובב, קבעתי איתו פגישה בגינזך. מאוד קצת לא הרגשתי בנוח שאני ככה, נותנים לי הרגשה שאני אדם שאסור לצלם לו חלקים בתיק הוא נראה לי שהוא אחראי גדול, מה שקיבלתי ממנו הוא הסכים לתת לי צילום של המכתב הזה, יש שמה תיק רפואי יש שמה הכל.

היו"ר: אני שאלתי אותך על פרוטוקול, אתה מדבר על החורים שלך שחופיעו בפני ועדת מינקובסקי וסיפרו ואמרו והזכירו שמות, מעניין אותי לדעת אם ועדת מינקובסקי כתבה

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

פרוטוקולים כשם שאנחנו מקליטים אותך כי אם היא כתבה אז אפשר להסתכל ולמצוא שם את שמות האנשים שהחורים שלך הזכירו.

יצחק צדוק: ועדת מינקובסקי בחלול לא עבדה כך, היא עבדה על ידי שלקחו את החורים לחוקר משטרתי שם הם סיפרו את כל מה שאני מספר כעת את השמות, השמות רשומים הכל כתוב שם בתור תחקיר משטרתי. התחקיר עבר לוועדה והועדה כנראה התפקיד שלה היה לנסות לחסביר. כתוב הכל. שמות הכל כתוב.

היו"ר: התחקיר הזה נמצא

יצחק צדוק: כן. אני קראתי אותו, כשבועיים לפני שרציתי להכין את הדברים,

היו"ר: אז מי הופיע בפני ועדת מינקובסקי,

יצחק צדוק: אמי ואבי,

היו"ר: שניהם?

יצחק צדוק: כן.

היו"ר: טוב אנחנו ננסה למצוא את התחקיר הזה כי חשוב לנו לדעת איזה שמות שחוריך הזכירו אז,

יצחק צדוק: אני מבקש שנשביל, אם חורי התלוננו ואם יש תיק ויש

הכל אני רוצה לבקש מהועדה שהחוקר או מישהו שמוסמך פה

לחוציא את המסמכים האלה ולקבל אותם שנוכל לקבל המשפחה

את כל התיק הזה חרפואי, את התחקירים את התלונות במשטרה

ב-1950 וב-1968 אם בכלל נפתח תיק או מה עשו שם עם התיק

יש לי פה את שלושת חקשות אמר לי העובד הזה שאני אני אגיש

את זה בזמן הזה,

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

כ.ה. מימון: אני רוצה לשאול אותך,

יצחק צדוק: כן,

כ.ה. מימון: ב-68' קיבלתם את התשובה מחמשטרה שדיברת עליה, גם על

יוסף וגם על דליה, על דליה הם כותבים איפה היא קבורה,

באיזה חלקה, באיזה שורה באיזה מקום בשורה, כשקיבלתם את

זה ב-68' הלכתם לבדוק אם יש דבר כזה בכלל?

יצחק צדוק: אז אם נזכור אני יענה אולי בשני משפטים האחרונים,

כ.ה. מימון: תענה לי על השאלה הזו בכמה משפטים שאתה רוצה,

יצחק צדוק: בסדר, זאת אומרת כשקיבלנו את זה ב-68' והועדה היתה

ב-66' זה כבר לא נתן לכל העסק אמינות, אבל אבי הלך עם

אחי לפתח תקוה, בנושא הזה של החברה קדישא שהם מאוד

סימפטיים לא אנשים סמפטיים, תלכו בכיוון הזה יש פה זה

תבחרו לכם אין שם אין כלום,

כ.ה. מימון: לא ראו כלום,

יצחק צדוק: לא ראו כלום אנחנו לא פתחנו שום קבר, ראינו קבוצה של

קברים אחד מפה זה זה.

כ.ה. מימון: היה איזה שם?

יצחק צדוק: לא. תספור 4 מאיזה צד שאתה רוצה אמרו אז לאחי מפה

משם איזה 4 אם אין שם מאיפה תספור 4 מצד הזה? מפה? יש

איזה קברים קטנים של ילדים, נפלים בעיקרון היא היתה

עוד נפל, גם אם אמרו לה מת מבחינת הלכה לא צריך לשבת כי

לא מלאו לו חודש ימים. זה מה שסיימנו אבל גם אלה שטיפלו

בזה החבר'ה הצעירים שטיפלו אז לא היו סימפטיים זאת

אומרת מבחינת מה הלאה, קיבלנו פתקים מה אתם עושים?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

כ.ה. מימון: אני רוצה לשאול אותך,

יצחק צדוק: כן,

כ.ה. מימון: ב-68' קיבלתם את התשובה מהמשטרה שדיברת עליה, גם על יוסף וגם על דליה, על דליה הם כותבים איפה היא קבורה, באיזה חלקה, באיזה שורה באיזה מקום בשורה, כשקיבלתם את זה ב-68' הלכתם לבדוק אם יש דבר כזה בכלל?

יצחק צדוק: אז אם נזכור אני יענה אולי בשני משפטים האחרונים,

כ.ה. מימון: תענה לי על השאלה הזו בכמה משפטים שאתה רוצה, יצחק צדוק: בסדר, זאת אומרת כשקיבלנו את זה ב-68' והועדה היתה ב-66' זה כבר לא נתן לכל העסק אמינות, אבל אני הלך עם אחי לפתח תקוה, בנושא הזה של החברה קדישא שהם מאוד סימפטיים לא אנשים סמפטיים, תלכו בכיוון הזה יש פה זה תבחרו לכם אין שם אין כלום,

כ.ה. מימון: לא ראו כלום,

יצחק צדוק: לא ראו כלום אנחנו לא פתחנו שום קבר, ראינו קבוצה של קברים אחד מפה זה זה.

כ.ה. מימון: היה איזה שם?

יצחק צדוק: לא. תספור 4 מאיזה צד שאתה רוצה אמרו אז לאחי מפה משם איזה 4 אם אין שם מאיפה תספור 4 מצד הזה? מפה? יש איזה קברים קטנים של ילדים, נפלים בעיקרון היא היתה עוד נפל, גם אם אמרו לה מת מבחינת הלכה לא צריך לשבת כי לא מלאו לו חודש ימים. זה מה שסיימנו אבל גם אלה שטיפלו בזה החבר'ה הצעירים שטיפלו אז לא היו סימפטיים זאת אומרת מבחינת מה הלאה, קיבלנו פתקים מה אתם עושים?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

כ.ה. מימון: אני רק רציתי לדעת אם הייתם בבית הקברות ומח היה שם? זה תשובה מספקת בשבילי.
 היו"ר: טוב. תודה רבה לך.

תיק מס' 91/95 - מעיד - בצ'אצ'ו יהושוע.

היו"ר: אנחנו ממשיכים בתיק 91/95, אליהו וקלרה בצ'אצ'ו. זה נכון בצ'אצ'ו. עכשיו אתה מעיד על דברים ששמעת מפי החורים.
 העד: כן, דברים ששמעתי מפיחם אני הייתי אז בגיל שנתיים.
 היו"ר: מה שמך?

בוצ'אצ'ו יהושוע: גלבוע יהושוע או מקודם בצ'אצ'ו'.
 בצ'אצ'ו יהושוע: כן.

היו"ר: אני מזכיר לך שעליך לומר את האמת את כל האמת ורק את האמת. בבקשה, אתה רוצה לספר את הסיפור העצוב בקשר, זה אחיד?

בצ'אצ'ו יהושוע: כן,

היו"ר: האח שלך יעקב, ג'קי בוצ'אצ'ו.

בצ'אצ'ו יהושוע: ג'קי. ג'קי/יעקב.

היו"ר: כן. כתוב פה שהוא נעלם בשנת 1949 בבית חולים העמק בעפולה.

בצ'אצ'ו יהושוע: כן בדיוק.

היו"ר: עכשיו, המשפחה אני מבין, עלתה מבלגריה?

בצ'אצ'ו יהושוע: כן.

היו"ר: בשנת '48. עם שני ילדים קטנים ג'קי ויהושוע.

בצ'אצ'ו יהושוע: יהושוע זה אני.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

היו"ר: כן. וג'קי נולד בשנת 1947, כלומר,
 בצ'אצ'ו יהושוע: שנה אחרי.

היו"ר: הוא נולד לפני שעליתם לארץ, הוא בא עם ההורים ארצה.

בצ'אצ'ו יהושוע: כן. יש פה תמונה אם אתה רוצה לראות,

היו"ר: לא, אני רק רוצה לקדם את הדבר. עכשיו, אני מבין שכאשר
 עליתם שיכנו אותכם במחנה עולים בפרדס חנה - נכון?

בצ'אצ'ו יהושוע: כן אם כבודו קורא לזה מחנה עולים אז ...

היו"ר: כתוב פה, אני קורא מהבקשה שכתבת,

בצ'אצ'ו יהושוע: לא, אבל לפי הסיפורים שאני שמעתי מההורים זה
 היה,

היו"ר: טוב אתה יכול לתקן בבקשה.

בצ'אצ'ו יהושוע: מחנה עינוויים.

היו"ר: מחנה עינוויים. בבקשה, כן, עכשיו תספר מה קרה במחנה.
 בבקשה.

בצ'אצ'ו יהושוע: לפי הדברים שאני שמעתי מההורים, אני הייתי אז

בן שנתיים, התנאים היו, אי אפשר לתאר את זה. תנאי תת

רמה. לא היה שירותים לא היה שירותים רפואיים לא היה

בקיצור, לא היה שום דבר.

היו"ר: זה היה מחנה אוהלים?

בצ'אצ'ו יהושוע: מחנה אוהלים.

היו"ר: כן.

בצ'אצ'ו יהושוע: התקופה היתה תקופת חורף, כשאחי הקטן הוא חלה

התקרר, אז הם אמרו לו מי ששמה טיפל, ככה כאילו טיפל,

אמרו לו, לאבא שלי, שהוא אז הם היו תמימים לא הבינו שום

דבר, תקחו אותו לטיפול בבית חולים בעפולה.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

היו"ר: זאת אומרת כאשר הוא חלה או הראה סימנים של מחלה, לא
 היתה מרפאה במחנה פרדס חנה אלא אמרו ישר תיקח אותו לבית
 חולים,

בצ'אצ'ו יהושוע: לפי הדברים של אבא שלי זה היה כאילו מרפאה.

היו"ר: במרפאה אמרו לו שיקח אותו לבית חולים בעפולה?

בצ'אצ'ו יהושוע: כן, כבוד השופט, לא רק אותו הם גם רצו שיקחו גם
 אותי, זאת אומרת גם אותי וגם את אחי.

היו"ר: אבל הם לקחו רק את אחיך?

בצ'אצ'ו יהושוע: אמרו, בינתיים אחי היה, ככה הם טוענים, מקורר
 חזק אז הם לקחו, עד שהם הגיעו לשם זה בכלל היה סיפור,

היו"ר: טוב זה לא חשוב אבל הגיעו לשם ו?

בצ'אצ'ו יהושוע: הגיעו ואישפזו אותו,

היו"ר: כן.

בצ'אצ'ו יהושוע: אמרו להם שמה שיאשפזו אותו לכמהימים והכל יהיה
 בסדר. בתמימותם ההורים שלי האמינו.

היו"ר: הוא נולד ב-47' וזה היה ב-49'?

בצ'אצ'ו יהושוע: כן.

היו"ר: זאת אומרת הוא כמעט שנתיים לא?

בצ'אצ'ו יהושוע: לא, הוא היה בן, אני יכול לשאול אותם?

היו"ר: בבקשה.

בצ'אצ'ו יהושוע: 14 חודש. הוא כבר היה אומר מאמה, פאפה.

היו"ר: כן. בבקשה אז אישפזו אותו?

בצ'אצ'ו יהושוע: אישפזו אותו ותהיו בקשר. אז הם כל יום יומיים

היו מתקשרים דרך המרפאה שמה, ואמרו שהמצב שלו יותר טוב,

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמםשל ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954ישיבה מיום 26 ביולי 1995

עכשיו, אחרי כמה ימים אמרו להם ככה לפי הדברים שאני שמעתי, תבואו תקחו אותו הוא כבר המצב שלו בסדר. אז הם באו לשמה, והם ראו שמה שהמצב שלו בסדר, הוא צחק וזחל היה בסדר גמור וככה לפי הדברים שאני שמעתי מאבא שלי היה שמה איזה משפחה שהוא שמע שהם מדברים בצרפתית ומסתכלים עליו וכל מיני דברים, אפילו אני חושב שהזמינו אותם לארוחה,

היו"ר: רגע, שמסתכלים על הילד,

בצ'אצ'ו יהושוע: על הילד ועל אבא שלי, למח שאמא שלי טיפלה בי היא לא יכלה ללכת איתו אז הוא הלך לבד לשמה. אז אמרו לו: תבוא תיקח את הילד, הוא כבר בסדר, אז כשהוא בא לשחרר את הילד אמרו לו: לא. אתה עוד לא יכול לשחרר אותו תבוא מחר. תבוא מחר. למחרת כשהוא בא לקחת אותו, אז הוא לא בא עם אמא שלי אמא שלי סמכה עליו, אז איך שהוא מגיע לשמה קודם כל הוא רואה את חבגדים של אחי זכרונו לברכה, ככה אני אומר זכרונו לברכה, חבגדים שלו היו על חמיטה, אז הוא שואל איפה ג'קי? אמרו לו: הוא נפטר. אז הוא אמר: מה זה נפטר? אתמול הוא היה בסדר גמור. טוב אני רוצה לראות את הגופה. אמרו לו: אין גופה אין שום דבר. אז שלחו אותו לאיזה מקום, אני יודע, מישהו כאילו קבר אותו ככה אבא שלי סיפר אז הוא ראה שמה איזה מישהו עם עגלה שמובילים אשפה, סליחה על התיאור,

כ.ה. מימון: איפה באיזה מקום הוא ראה?

כ.ה. קובל: בבית העלמין?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

בצ'אצ'ו יהושוע: בבית העלמין כן, עם עגלה שמובילים אשפה, הוא ביקש לראות את הגופה, אז הקברן או לא יודע מי, ככה הוא קרא לעצמו הוא רצה להרביץ לו מכות. ממש מכות.

היו"ר: טוב רגע, או שאתה מדבר או שחבן שלך.

בצ'אצ'ו יהושוע: לא הוא נמצא עכשיו ב...

היו"ר: טוב אבל אנחנו לא יכולים לשמוע שניים. אם הוא רוצה להעיד, כן,

בצ'אצ'ו יהושוע: אז זה בערך היה הוא חזר למחנה,

היו"ר: אני לא חבנתי, הפנו אותו לבית הקברות בעפולה?

בצ'אצ'ו יהושוע: כן. הפנו אותו לבית הקברות,

היו"ר: ושם הוא ראה מישהו מוביל עגלה שהיא עשתה רושם של עגלת זבל, עגלת אשפה, אבל הוא שאל את מי שמוביל את העגלה, ביקש לראות מה הוא מוביל בתוך העגלה והוא רצה להרביץ לו מכות.

בצ'אצ'ו יהושוע: כן. בדיוק כך.

היו"ר: האם אתה ידעת שהוא מוביל את הגופה של חבן שלך? או שרצית לראות?

אם זה בן שלך.

האב: (לא ברור)

היו"ר: טוב, בסדר, לא בסדר, אבל אנחנו מבינים מה שקרה, רגע, רגע אנחנו רוצים לאט לאט בנחת לשמוע. בבית הקברות, אתה רוצה לשבת ושהוא יקום? לא. טוב. האם בבית הקברות לא היה

משרד של חברה קדישא?

בצ'אצ'ו יהושוע: הנה אתה שומע..

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמסשל ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954ישיבה מיום 26 ביולי 1995

היו"ר: לא היה משרד? לא היה מקום שאפשר לראות ספר? היה שם

מישחו שיכול היה לראות איפה הקבר?

האב: (לא ברור - לא מחובר למקרופון)

היו"ר: אבל המקום עשה רושם של בית קברות? ראית שם קברים?

האב: לא. לא היה אף קבר אף מצבה שום דבר.

היו"ר: בכל המקום לא היה שום דבר?

האב: ...

היו"ר: אז מי הראה לך ללכת לשם? מבית החולים?

האב: (לא ברור, לא מחובר למקרופון)

היו"ר: מבית החולים הראו לך על שדה ואמרו לך תראה שם?

האב: ... (לא ברור)

בצ'אצ'ו יהושוע: אני יכול להמשיך?

היו"ר: כן.

בצ'אצ'ו יהושוע: הוא חזר למחנה, ואחרי יומיים אמא שלי לא האמינה

לדבר הזה, גם כשאמרו להם שיבואו יקחו אותו הוא כבר

בריא,

היו"ר: כן.

בצ'אצ'ו יהושוע: אז היא חזרה איתו גם כן בתור לב של אמא. הלך

שמה סקנדל ומכות, ואין. אין גופה ואין שום דבר ואין לא

ניירות, אף אחד לא ידע ממנו שום דבר איפה הוא נמצא, שום

דבר לא יודעים. כאילו האדמה בלעה את התינוק. עוד בשיא

החוצפה לקחו ממנו דם, הם היו באותה תקופה תמימים,

היו"ר: לקחו דם לא באותו יום שאמרו לך שהוא מת, לפני זה. אני

לא מתאר לי שביום שאמרו לך שהוא מת לפני זה לקחו דם, זה

בטח היה לפני כמה ימים לא? כן.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

בצ'אצ'ו יהושוע: אבל הם כבר אמרו שהוא היה תינוק בסדר ותבואו תקחו אותו. מה שנשאר להם מזכרת מחבית חולים הנה אמא שלי הביאה את זה פה, זה הסוודר של התינוק.

היו"ר: כן. אני מבין, אני מבין אתה אמרת שראית במיטה איפה שחבן שלך היה, במיטה הוא לא היה והיו הבגדים שלו מקודם? כן. אתם זוכרים מישהו מבית החולים? אתם זוכרים? האחות?
 האב: ... (לא ברור - לא מחובר למקרופון)

היו"ר: היתה האחות, והיה, אתה רוצה לדבר תדבר. בבקשה, היתה אחות והיה עוד גבר, היה גבר? טוב, שהיא תגיד.
 האב: רק אישה.

היו"ר: רק אישה. שהיא לבשה לבן?
 האב: כן...

היו"ר: אני מבין שזה לא גבר ששייך למשרד, זה גבר שעמד ושמע והוא אמר אני אקח אותכם למשטרה, שתתלוננו. אז תשאל אותה.

בצ'אצ'ו יהושוע: כמו שאני תיארתי לך, משטרה לקחו אותם לחברה קדישא שם בעפולה, וחברה קדישא בעפולה הם הסתכלו ברישומים אמרו לא היתה שום קבורה כזאתי, אז לפי מה שאבא שלי סיפר כנראה הבנאדם הזה עם העגלה, בכלל זה לא היה בית עלמין זה היה סתם במקום..

היו"ר: איך הם הגיעו למשטרה?

בצ'אצ'ו יהושוע: מחבית חולים התקשרו למשטרה שם,

היו"ר: למה התקשרו מבית החולים מפני שהיא עשתה מהומה?
 בצ'אצ'ו יהושוע: כן.

1000

1000

1000

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

היו"ר: אחה, וחמשטרה באה ולקחה אותם לחברה קדישא? אותה?

בצ'אצ'ו יהושוע: כן.

בצ'אצ'ו יהושוע: ובחברה קדישא אמרו לא היתה שום הלוויה כזאת או

פטירה כזאת.

היו"ר: המשטרה לא שאלה שום שאלות במשרד של בית החולים? היתה

שיחה טלפונית?

בצ'אצ'ו יהושוע: כן.

היו"ר: וכאשר הם באו הם תיכף לקחו אותה לחברה קדישא?

בצ'אצ'ו יהושוע: כן בדיוק.

בצ'אצ'ו יהושוע: ואני אח"כ יודע שהם רצו לעשות מצבה גם שמה, גם

לא מצאו שום דבר.

היו"ר: שדה פתוח זה,

בצ'אצ'ו יהושוע: לא, אחרי כמה שנים הם הלכו לעשות שמה מצבה ואין

הם לא מצאו שום דבר.

היו"ר: בחברה קדישא לא מצאו שום רישום.

בצ'אצ'ו יהושוע: שום דבר. ואחרי שהם קיבלו צו גיוס,

היו"ר: רגע רגע, לא סיפרתם על זה.

בצ'אצ'ו יהושוע: בסדר. אחרי שאני התגייסתי לצבא הם קיבלו צו

גיוס לצבא גם בשביל אחי, אז עוד פעם, הם נרגעו במשך

כמה שנים ועוד פעם העניין התעורר אז עוד פעם, אז אני

כבר גם כן התחלתי לחאמין להם, בחתלה לא כל כך האמנתי,

אמרתי מה יכול להיות דבר כזה? אז אני נסעתי איתם

לעפולה, ועוד פעם התחלנו לחפש שמה מסמכים, שום דבר.

אין. אין פרטים ואין שום דבר, וככה המצב נשאר, הלכנו

אח"כ לראש העין שמה, וזהו, המצב נשאר ככה.

1000

1000

1000

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

היו"ר: טוב.

כ.ה. מימון: כן אני רוצה לשאול. יהושוע, אתה סיפרת בריפרוף על איזה שהוא סיפור שמישחו מחמשפחה ראה אנשים צרפתיים שמדברים צרפתית שהזמינו לאכול ולא הרחבת את העניין הזה אולי אתה יכול לפרט יותר בענין הזה של הצרפתים?

בצ'אצ'ו יהושוע: כן תיכף אני,

כ.ה. מימון: זה דברים חשובים מאוד, חשוב לדעת זה היה לפני שהילד נפטר? אחרי?

בצ'אצ'ו יהושוע: לא. בתקופה שהם באו לבקר.

כ.ה. מימון: כן. בבית חולים?

בצ'אצ'ו יהושוע: הם ראו כנראה שם מישחו, לא יודע כנראה דיברו ביחד אז הם שמעו כל מיני דיבורים בצרפתית ככה, אנא שלי מבין צרפתית.

כ.ה. מימון: אבל הם אמרו על הילד שהוא יפה ו...?

בצ'אצ'ו יהושוע: זה הוא לא זוכר, אבל

כ.ה. מימון:

אבל זה אתם כתבתם פה. זה היה או לא היה?

בצ'אצ'ו יהושוע: זה היה.

כ.ה. מימון:

היה.

בצ'אצ'ו יהושוע: הוא היה שומע שמדברים צרפתית.

כ.ה. מימון: כן, והוא מבין צרפתית,

בצ'אצ'ו יהושוע: והוא מבין צרפתית,

כ.ה. מימון: הוא לא יודע על מה הם דיברו בדיוק?

...

...

...

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 26 ביולי 1995

בצ'אצ'ו יהושוע: לא הוא לא יודע.

כ.ה. מימון: וזה היה כשהילד היה עוד חי בבית החולים? הוא רצה להזמין אותם לארוחת צהרים? לא זוכר.

בצ'אצ'ו יהושוע: הרופא הזה שדיבר בצרפתית הוא לקח אותם בשביל לקחת מנת דם והוא הסתכל ואחרי שנתן את הדם הוא גם נתן להם לאכול.

היו"ר: טוב, תודה רבה.

כ.ה. קובל: זה מהעבודה של הבת שלך? היא כותבת עליך "אבי"

היו"ר: אתה רצית לעזור לנו באיזה דבר? אז מה אתה מציע לו?
 _____: את כל המסמכים,

היו"ר: אז מה אתה מציע לו?

_____: שיתן לכם העתקים לא אורגינל.

היו"ר: אז אני מבקש ממך לעזוב את האולם.
 _____:

למה?

היו"ר: מפני שאנחנו לא מבקשים עזרה מאף אחד. אתה אין לך מה

לחתערב פה. וגם לא תחזור הנה.

_____: לא האמנתי בכס.

סוף דיון

...

...

...